Midnattsropet

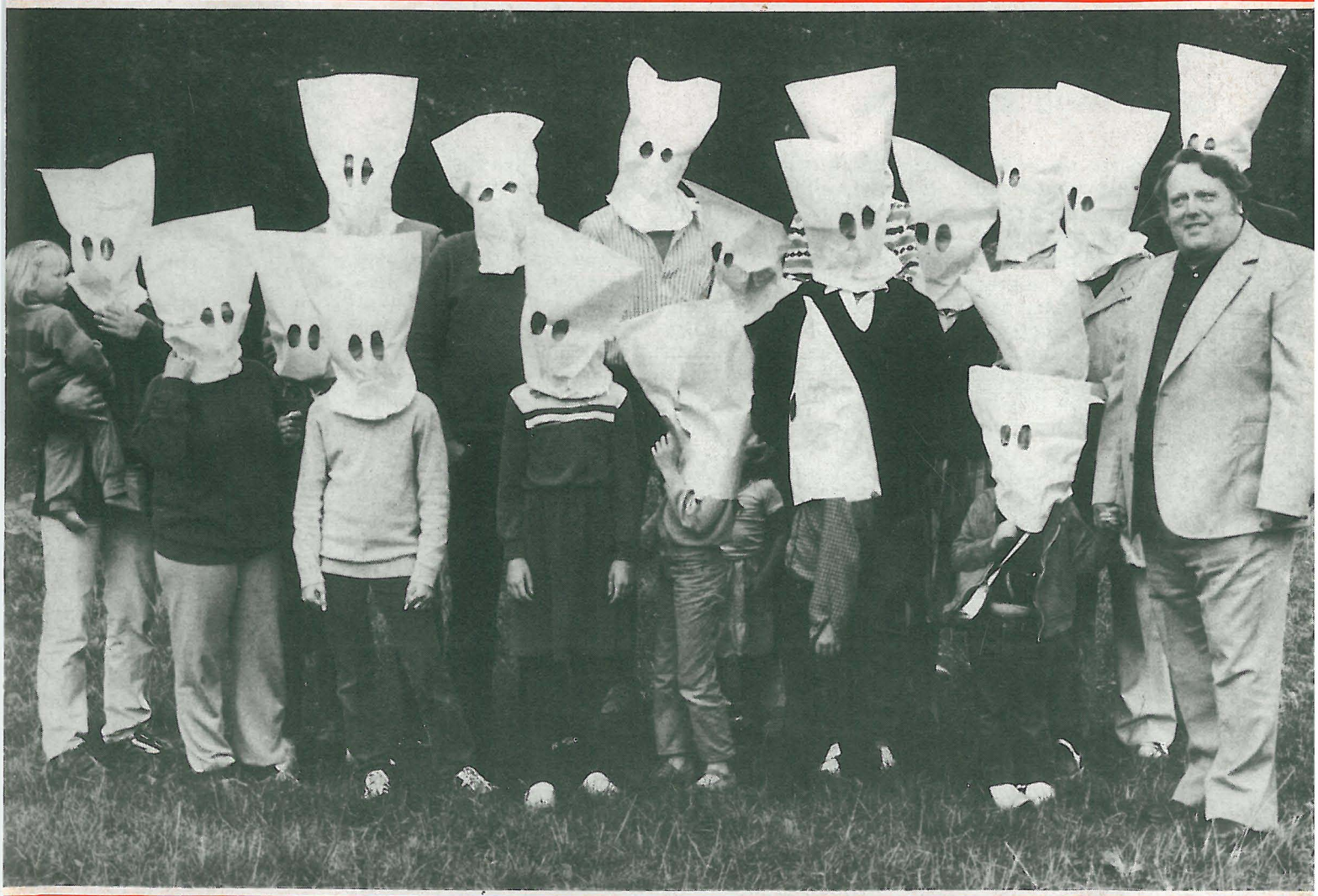
Nr 8-9 • 1983 • Årg 24 • Pris 7:50

Maranata-Du, vår Herre, kom!

Apropå polisjakten

ÄR MARANATA-BARNEN NÄSTA MÅLGRUPP?

Ny lag förbjuder hemundervisning i storfamilj

"En träl som flytt till dig från sin herre skall du icke utlämna till hans herre. Han skall få stanna hos dig, mitt ibland dig på det ställe som han utväljer inom någon av dina städer, var han finner för gott, och du skall icke förtrycka honom."

5 Mos. 23:15-16

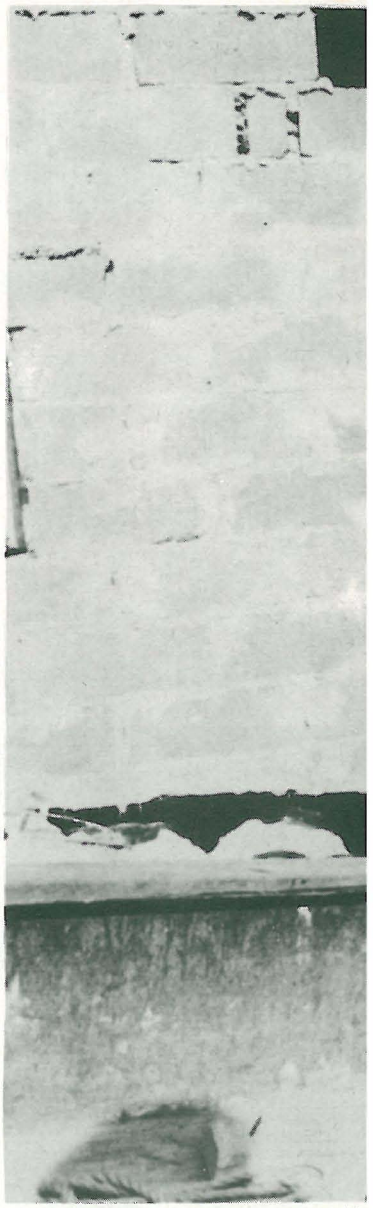
— Frälsning och upprät

Jesus gjorde det de inte kunde åstadkomma genom åratals strävanden och försök

ULLA NÄSHOLM samtalar med
ERIK och IRENE THELL

Med fester, partyn och utlandsresor försökte Irene och Erik komma ifrån sin oro och ångest... De längtade efter att återfå sin förlorade gudstro.

Efter femton år mötte de Jesus Kristus igen och kan nu vittna om en total förvandling i hela sitt hem.

Erik och Irene Tell med döttrarna He

För en tid sedan var det väckelsemöte i Trollhättan. Det var länge sedan några sådana möten hölls i den staden. Nu finns det nyfrälsta syskon där och då blev det aktuellt att man tillsammans med dem annonserade ett väckelsemöte i stan igen.

Ungefär två mil utanför stan bor Irene och Erik, de två nyfrälsta syskon som för bara några månader sedan mötte Jesus till frälsning. Innan mötet besöker vi dem i deras hem. Det blir ganska många som samlas för att förbereda mötet.

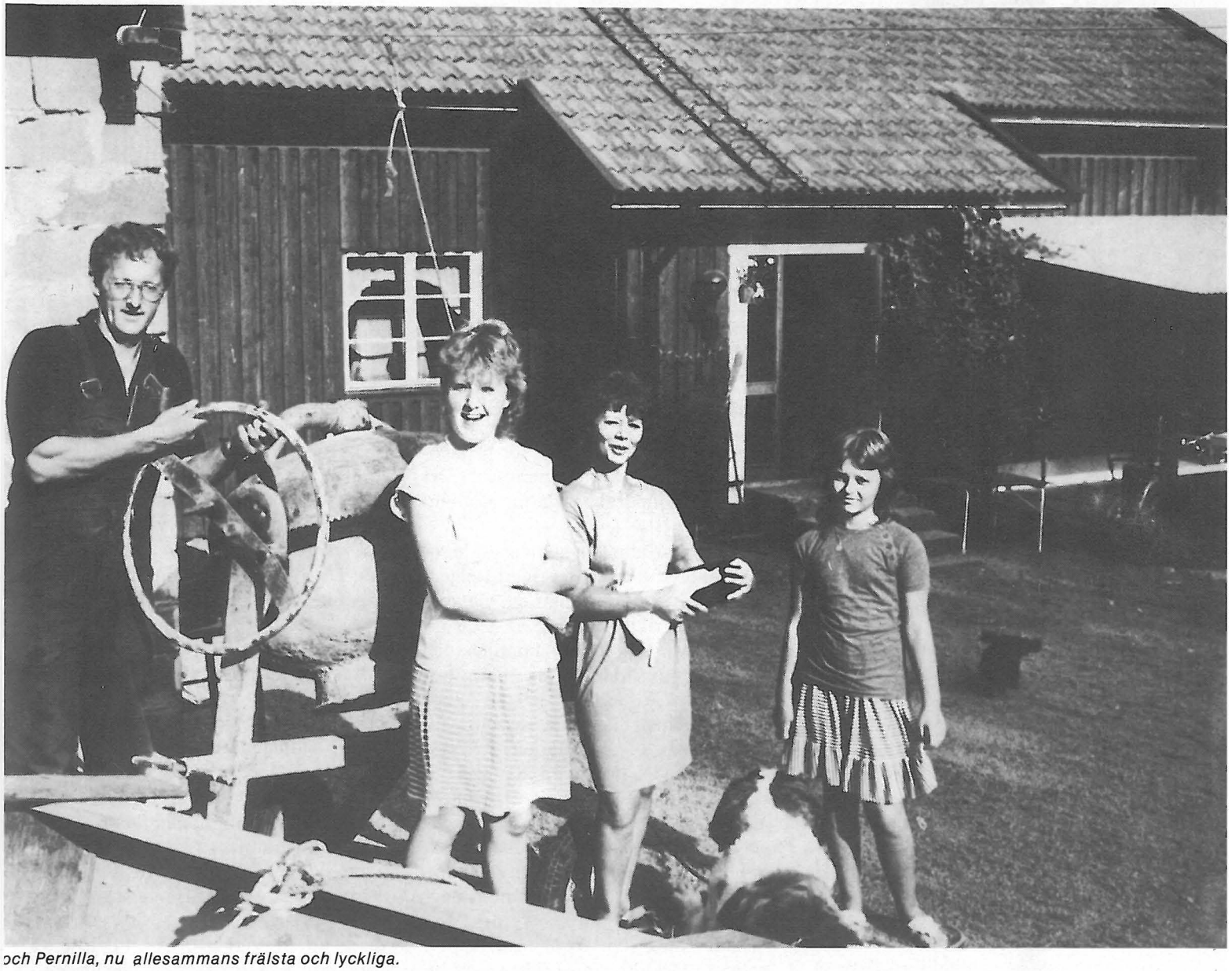
Vi kommer i bil uppför backen till deras hus och det första som möter är en imponerande Sankt Bernhardshund som till att börja med är lite avvaktande inför så många nya gäster. Huset ligger i en charmig, lite vild trädgård med stora blommande buskar och en hänförande utsikt över den lilla sjön Öresjö alldeles i närheten.

När vi kommer fram har Irene dukat på verandan utanför huset där vi äter tillsammans och samtidigt njuter av de sista resterna av sommaren. Irene, livlig och pratsam; Erik lite mera tyst och försiktig utstrålar en besmittande frälsningsglädje där de står tillsammans med sina nya maranatasyskon. Det är svårt att tro att de bara för några månader sedan var en familj som höll på att krossas av spriten. Hela hemmet var på väg att förstöras och när den 14-åriga dottern en dag måste hämtas på polisstationen, redlöst berusad, tyckte Irene och Erik att nu var det verkligen slutet för dem.

Sedan dess — för ganska exakt två månader sedan — har Irene och Erik och två av barnen blivit frälsta. Det började med att Irene och Erik lämnade sig åt Gud under konferensen på Gärdshyt-

telse för hela familjen

och Pernilla, nu allesammans frälsta och lyckliga.

tan. Förändringen när de kom hem var så påtaglig att barnen undrade vad som hänt innan de nyfrälsta hunnit säga något alls. När barnen hörde att föräldrarna blivit frälsta blev de först lite osäkra inför det som hänt. I rena häpenheten slutade de också att röka när deras föräldrar så drastiskt hade ändrat sig. En detalj var ju faktiskt att de blev av med rökbegäret. Erik berättar:

Dramatisk kamp

— Det var Irene som ville åka till Gärdshyttan och vara med under konferensen där. Till slut bestämde vi oss för att åka, mest för att jag hoppades att det skulle hjälpa min fru. För många år sedan hade vi ju varit frälsta och jag visste att det kunde ske ett under med henne.

— Och för övrigt — vad som än hände kunde inget bli värre än vi hade det, tyckte jag.

Och redan första mötet blev Irene frälst.

— Jag böjde mig, men kände inte något särskilt. Det som var annorlunda var att jag längtade efter att läsa bibeln. Det första jag gjorde på kvällen var att jag lånade en bibel och satt och läste länge. Jag liksom bara drack in Ordet på något sätt.

Men under det andra mötet blev det en dramatisk kamp. Irene kände det som hon höll på att dö och vände sig i kramp och visste inte vad hon skulle ta sig till. Människor i närheten såg hennes situation och man började bedja för henne.

— I det ögonblicket befriades jag från spritdjävulen, säger Irene. Men det var en fruktansvärd kamp. Till slut kunde jag på stapplande ben ta mig fram till bönetältet där vännerna fortsatte att bedja för mig och där gjorde jag en fantastisk frälsningsupplevelse. När jag slutligen blev medveten om det som hände omkring mig såg jag att Erik böjde knä och att människor bad för honom.

Slutade med idrotten

Han berättar själv.

— Jag visste ju att det var det bästa och ändå tvekade jag i det längsta. Det var en sak som jag inte riktigt ville släppa... Sista tiden hade jag idrottat mycket och även varit med och tävlat. Hur skulle jag göra med det? Men till slut lämnade jag det också och gick fram och blev frälst. Det är det bästa man kan göra, säger han tryggt.

— Det som varit vill jag nu helst glömma. Det är inget att tala om utan vi får se framåt och se på Jesus.

Men de vill gärna vittna om sin frälsning och berättar hur de upplevt tomhet och meningslöshet ända tills de mötte Jesus Kristus. I över femton år levde de utanför den kristna gemenskapen.

forts. sid. 14

ARNE IMSEN:

Kan staten ersätta mor?

Vem har ansvaret för barnens själ? Föräldrarna eller staten? Bibeln känner åtminstone inte till någon statens rätt till barnen. Den känner bara till att far och mor har att sörja för barnen. De är skyldiga att ge Gud räkenskap för hur de behandlat sina barn och barnen å sin sida skall lyda och ära sina föräldrar.

Barnen tillhör Guds rike. De är gåvor, givna av Gud, och det medför ett förvaltarskapsansvar. Vår uppgift som föräldrar är att beskydda det som redan tillhör Guds rike. Barnets gudsrelation är många gånger mer levande än de vuxnas. Oskulden, menlösheten gör att barnen på ett mycket naturligare sätt kan tillgodogöra sig gudsgemenskapens verkliga välsignelser. Dessutom har barnen änglar som lever i obruten förbindelse med evighetens fader. Både föräldrarna och änglarna har en skyddande funktion. Familjen har fått sig uppfostran anförtrodd av Gud. Inte staten. Vi måste få klart för oss vad barnen representerar och förstå att det aldrig kan existera något sådant som oönskade barn. Det kan aldrig ges någon rätt att i moderlivet, genom medicinsk teknik, expediera barnet från rätten att leva. Det är mord i humanitetens namn och laglöshetens filosofi.

Över hemmets tröskel

Det finns hos staten en ständig tendens att utvidga sina domäner och så småningom också tränga över hemmets tröskel, neutralisera föräldrarna och omöjliggöra deras föräldraroll. I denna utveckling ersätts den gudomliga uppenbarelsen med olika filosofier. Vanligtvis oprövade, men tillräckligt intressanta och raffinerade för att hela generationer skall förvandlas till jättelika skaror av försökskaniner. De blir försöksdjur i laboratorier för pedagogiska och filosofiska experiment. Det är barnen som drabbas grymt och hänsynslöst.

Det börjar alltså med att man berövar människan möjligheten att fungera i den av Gud givna uppgiften. Generalangreppen riktas mot de av Gud instiftade institutionerna, familjen och församlingen. Människans borg och fäste i tiden är familjen och när familjeinstitutionen undermineras eller rasar samman, blir medborgarna, rotlösa, förvildade, och detta slår igenom framförallt ibland de yngsta, som är mest mediala och formbara som exponenter för olika syften. Så inställer sig symptomen av det sjuka förhållandet. Det blir cyniska och våldsamma ungdomar utan disciplin och respekt, utrustade med en ökad kunskap i ondska. Ockultism, spiritism och en mängd andra ting följer i släptåg och skapar en ny människotyp.

Människan reduceras

Staten och de system som hindrar familjens rehabilitering måste trängas tillbaka. Statens institutioner har övertagit, inte bara föräldrarnas utan också i mycket stor utsträckning Kristi roll. Då synliggöres det tydliga tecknet på Antikrists välde som församlingens diametrala motsats. I samma takt man genom kompromiss och underkastelse accepterar att statens makt tilltar och att den offentliga sektorn utvidgar sina gränser reduceras den enskilda människan. Det är naturligtvis förmätet att kalla dem robotar, men de blir mer eller mindre viljelösa medier i olika vindkast, av olika inspirationer och inflytanden.

Den som äger ungdomen äger framtiden. Den tesen känner vi igen. Staten vill använda ungdomen för sina syften. Det finns inga gudomliga visioner eller målsättningar i statens maktanspråk. Staten är den perverterade överheten. Så länge överheten förblir på den nivå Gud har bestämt kommer den att tjäna till människornas bästa. Men staten är maktberusad och vill förfoga över ungdomen till både kropp och själ.

Den statliga skolan är det första och avgörande steget mot den totala staten som tar människan i anspråk för sina egna syften. Jag frågar en gång till: Vem har sist och slutligen ansvaret för barnens själ? Kan det ansvaret suspenderas till ett statligt organ, till fosterföräldrar eller andra samhälleliga experter? Definitivt inte, det är föräldrarna som har ansvaret.

Statens herravälde

Nu kan staten genom sin makt behärska allt. Den har tekniska, ekonomiska och personella möjligheter till det. Mentala förutsättningar för en total kontroll av medborgarna har skapats. I det totalitära systemet bestämmer staten vad dess medborgare ska tänka, när de ska glädja sig och när de ska sörja. Den bestämmer när de entusiastiskt ska bilda häck och när de ska pro-

Midnattsropet

Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/23 52 30
Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.
Omslagsbild: Kai Rehn.

Prenumerationspriset är Helår 60:-, Halvår 32:-, Lösnummer 5:50. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.
Tidningen tillämpar "rullande abonnemang", d v s prenumerationen gäller tills uppsägning sker.
Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.
Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk e t c.
Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1983.

testera.

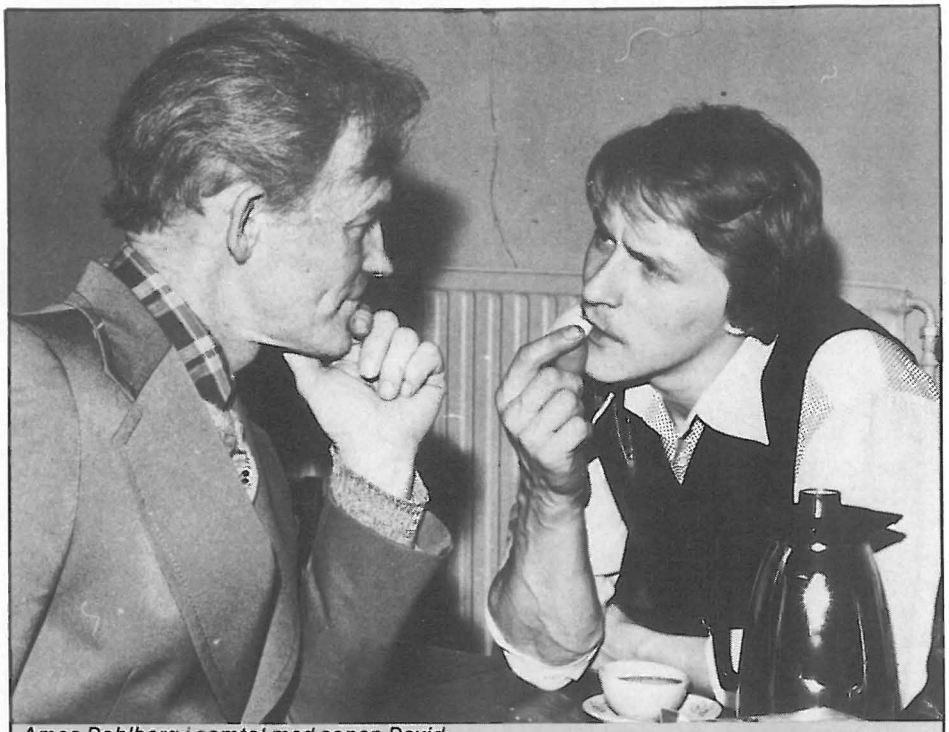
Men även där den totalitära staten ännu inte slutgiltigt slagit igenom har staten direkt eller indirekt herravälde på de flesta livsområdena. Den behärskar skolan, näringslivet och rättskipningen. Den behärskar med sina propagandamedel en stor del av opinionen, det tekniska framåtskridandet och t o m religionen och konsten har svårt att undandra sig dess inflytande.

— Staten använder alltid makt och våld som medel. Den drar sig inte för att kräva av människorna att de för dess skull ska offra sina liv. Liksom allt hos en ek är ek: stam och rot, kvist och blad, blommor och frukt, så är staten alltid makt. Hos all makt finns en tendens till stegring och så går också i alla länder på jorden utvecklingen därhän att staten ökar sin makt. Det enda undantaget utgör de totalitära staterna som redan kommit så långt att det inte finns något mer att stegra och öka. En stat som till förmån för andra gemenskapsformer avstod från en del av sin makt är ännu inte född. Om inte denna tendens med stark hand trängs tillbaka kommer alla stater att till slut bli totalitära, så analyseras statens makt i biskop Otto Dibelius bok "Statens räckvidd".

Besatta människor

Människor förändras plötsligt. Det är något främmande som besätter dem och talar med deras röster. Det skildrar bl a Herman Rauchning i boken "Vilddjuret och den stora freden". Han berättar om sina upplevelser i krigets Tyskland. Människor som av de hederligaste motiv anslöt sig till nationalsocialismen förändrades till oigenkännlighet. De gjorde intryck av besatta människor. Det var laglösheten som verkade. Men oberoende av vilken -ism som ligger till grund för det härskande systemet, leder det alltid fram till samma resultat, samma totalitära system. När människan har delegerats fullmakter då konkretiseras att makten korrumperar och föröder. Och där makt redan existerar finns ett krav på ständigt utvidgade befogenheter. Makten verkar förvandlande. Man möter ett slags metamorfos, en personlighetens djupa förändring. Inte med omvändelse till tro på Gud utan fastmer en besättelse av ondska. Det som här sagts, kan förefalla överdrivet, ja, nästan fanatiskt. Men faktum är att vi har blivit så avtrubbade att vi inte förmår analysera situationen som den är. Vi *vill* överhuvudtaget inte medvetandegöras på det här området.

forts. sid. 30

Amos Dahlberg i samtal med sonen David.

Föräldrar vakna!

Text: AMOS DAHLBERG, Norsjö

Föräldrar, vet ni vad era barns sinne bearbetas av i skolan? Känner ni läraren? Vet ni vilka läromedel som används? Har ni studerat kristendomsböcker och biologiböcker? Har ni läst de andra läroböckerna? Vad är det för gudsbild, världsbild och människosyn barnen bibringas? Vad är det för atmosfär som barnen möter i skolan?

Det räcker inte med att diskutera enskildheter i undervisningen längre. Det handlar om hela läroplanen och undervisingens målsättning. Om skolan står för en ideologi, så är den i varje fall inte kristen — idag är den antikristlig. Barnen berabetas metodiskt och systematiskt med alla den moderna pedagogikens mest raffinerade medel och med alla psykologiska resurser. Vem kan tänka sig att när barnen kommit upp i mogen ålder det skall finnas några möjligheter att utplåna intrycken som de fått i sinnet?

Man blir upprörd när man tänker på dagens föräldrar som säger sig vara väckelsekristna men ändå kan ta så lättsinnigt på frågan om vad deras barn lär sig i skolan. Ändå vet vi hur utvecklingen i skolan accelerar mot allt större omänsklighet och ogudaktighet. Om våra fäder behövde Guds ord för att överleva i dåtidens samhälle, då kan jag försäkra att våra barn behöver Guds ord ännu mycket mera idag. Det vi som kristna är redo att acceptera ligger på ett sådant plan att våra fäder, om de levat, skulle ha betraktat oss som kvalificerade hedningar. När vi läser i historien om hur de väckelsekristna tidigare fick kämpa för sin övertygelse, så blyges man. Därför att vi på väsentliga punkter idag inte är något annat än förrädare. Vi har svikit våra fäderas höga ideal.

Vad är orsaken till att vi kan leva så tryggt och lugnt medan vi konstaterar att ondskan och fräckheten med sådan fart tilltar på alla områden? Idag finns inga åtgärder som kan dämma upp den onda floden, och ändå sitter de kristna och njuter maximalt av det som tillhör denna världen. Det går inte att be Gud

forts. sid. 14

Barnen tillhör inte staten — barnen är Guds rikes tillhörighet! Jesus sade: "Låten barnen komma till mig och hindra dem inte...."

Det handlar om att förvalta — inte pengar eller egendomar utan levande varelser. Gåvor av Gud att på ett kärleksfullt sätt och med stort ansvar ta hand om.

Låt barnen k

Man bar fram till honom också späda barn, för att han skulle röra vid dem; men när hans lärjungar sågo detta, visade de bort dem.

Då kallade Jesus barnen till sig, i det han sade: »Låten barnen komma till mig och förmenen dem det icke: ty Guds rike hör sådana till». (Luk. 18:15-16)

Detta är väl ingen text för vuxna, mogna människor invänder någon. Men faktum är att om vi inte var alldeles för vuxna och färdiga skulle Gud kunna göra mycket mer.

Vi är inte medvetna om att Gud är angelägen att ge barnen ett beskydd. Bibeln talar om barnens ängel och det ger mig anledning att tro att barnen är speciellt utsatta för överfall och angrepp som vi vuxna vanligen inte räknar med. Genom att vi är så aningslösa på det här området får makterna stora möjligheter att hämningslöst operera och ges en frihet som skulle varit omöjligt om vi hade förstått föräldraskapets ansvar.

Man bar fram späda barn till Jesus för att han skulle röra vid dem. Förvisso finns det föräldrar som förstår att det där med barnen och Jesus inte är någon blomsterprydd högtidlig ceremoni. Mödrarna bar fram sina barn till Jesus och utbad sig Mästarens beskydd.

Men hela världen är full av föräldrar som inte vet sina barns bästa. De har inte någon aning om för vilka gudar de offrar sina barn. Det ser ut som föräldrar i speciellt krisartade situationer kan gå ganska långt och det är inte alltid lätt att spåra motiven till deras handlingar. Ibland får man känslan av att en hel del av de ting de tillåter sig är ett uttryck för renodlad egoism.

Men det finns en och annan som förstår att om man överhuvud taget skall lyckas i livet då måste man äga Guds välsignelse. Det primära är inte materiell välfärd eller jordisk lycka, det viktigaste är att Jesus beskyddar barnen så de inte kommer i onda krafters händer eller inflytande.

Jesus säger: *»Låten barnen komma till mig och hindra dem inte»*. Då frågar man sig; Vem skulle ha något intresse av att hindra barnen från något så självklart som att de skall komma till Jesus?

Barnen kommer sist

Hur är det vi prioriterar? Vi ger förtur åt dem som syns mest, dem vi förväntar oss mest av eller som betyder mest för oss. Barnen de kommer i andra hand om de alls finns med. Om det blir tid över när man gått igenom den sökande skaran av vuxna människor kan barnen få komma. Först de vuxna, de rika, de intellektuellt utrustade och välklädda. De räknas i kategorier med tydligt markerade distanser mellan individer och skikt. På slutet har vi de fattigaste och allra sist kommer barnen.

Nog vet erfarna lärjungar hur de skall bära sig åt för att få undan de stökiga barnen med deras föräldrar och bereda plats för de vuxna, för vi menar att det är de som verkligen betyder något.

Jesus sade: *»Låten barnen komma till mig och hindra dem inte...»* Vi har ett fruktansvärt ansvar. Det handlar nämligen om ett förvaltarskap som inte kan värderas i klingande valuta, inte i silver, guld eller egendomar — det handlar om levande varelser. Det är ingen som ställer sig upp och förklarar sig vara av den uppfattningen eller åsikten att barnen inte ska vara med, men det märks ändå i våra attityder och blickar. Vi blir störda eller tror att Mästaren blir störd. Vi tror att barnen hindrar honom i hans verksamhet och så låter vi barnen bli bortvisade.

Vanligtvis vet barnen mer om Guds rike än deras föräldrar. Föräldrarna vet inte — i all sin iver — hur illa de gör då de förhindrar barnen att komma till mötet, med Guds folk där Jesus är och verkar. De har en mängd förunderliga bortförklaringar till att barnen sitter hemma, när de själva är i Guds hus för att lyssna till Ordet. Man har inte förstått vad barnen mest av allt behöver. Det gjorde ju inte ens Jesu föräldrar. De förebrådde honom när han som 12-åring stannade kvar i templet. Men Jesus svarade: *»Visste ni icke att jag måste vara där min Fader är»*.

Predikan av ARNE IMSEN

...mma till mig!

Där Jesus är där är Fadern och där Fadern är, är Jesus. Men där Jesus är där är också barnen. De har mera med Gud att göra än mamma eller pappa därför att de beder så oskuldsfullt och rent och räknar med att Gud ska göra någonting.

Barnets tro

Det var många år sedan då vi var på en konferens och jag insjuknade på natten. Hela familjen var i rummet, också min äldsta dotter. Hon var inte gammal — sex eller sju år. Alla grät, jag var ohyggligt sjuk, allt var ur funktion, matsmältning, hjärta, blodcirkulation och jag var periodvis medvetslös. Familjen vakade vid min bädd. Då tittade vår dotter upp i mammas ansikte och sa: » Var inte rädd mamma, jag har bett till Jesus och jag vet att pappa ska bli frisk». Det var inte mor som lugnade sinnena, det var sexåringen.

Varför är vi så rädda att lyssna till barnen? Beror det på att barnen vanligtvis talar sant och det är obehagligt? De säger sanningen på ett så avväpnande sätt.

När vi förbereder för våra barn och deras framtid tänker vi i första hand på deras utbildning. Vi sätter upp mål och känner en slags framtidstro och vision när vi tänker på sonen eller dottern som ska bli det ena eller det andra. Få ett bra yrke, bli en god hustru i ett snyggt hem och så skapar vi en civiliserad bild av livet där vi tycks tro att våra barn är vaxdockor, som vi kan forma allt eftersom det passar våra framtidsdrömmar.

Men hur blir det när livets realiteter uppenbarar sig och det visar sig att utanför idyllen finns krafter och makter som inte tar den minsta hänsyn till vare sig självbevarelsedriften eller våra förbehåll.

Barnet är inte statens

Efter ett möte i en norrländsk stad träffade jag en mor. I mötet hade jag talat om familjen, barnen och Jesus. Den gråhåriga kvinnan kom fram till mig och hon grät hejdlöst. »Pastorn», sa hon, »jag är 70 år och jag gav mina barn en god utbildning. Vi hade ett gott hem och jag strävade för att mina barn skulle få en god utbildning. De tog studentexamen, min dotter blev psykolog och min son rektor för en skola. Allt eftersom min dotter utbildade sig inom sitt yrke förvandlades hon och så småningom visade det sig att hon under alla studieåren byggt upp en fiendskap mot min tro. Nu är jag förbjuden att besöka mina barnbarn därför att min dotter säger att min tro kan förstöra hennes barn.

Jag sa till mina ungdomar när de växte upp: »Sköt era studier, skaffa er goda betyg. Jag trodde det skulle hjälpa bara jag själv bad och var med i församlingen och gick till mötena. Men medan jag gick till mötena satt de hemma med läxor eller var tillsammans med sina kamrater. Jag var rädd att de skulle komma in i kriser på grund av min tro och menade att jag skulle vinna dem genom att försöka undvika alla former av påverkan. Inte på något annat sätt än genom mitt eget liv skulle barnen komma i kontakt med min frälsare. Men under skoltiden och vid universitetet byggde barnen upp en fiendskap mot vår tro».

Mormor skyddade sina barn därför att hon trodde att hon genom det beskyddet skulle skapa dem en god framtid. Barnen fick en god materiell standard men förlorade det väsentligaste i livet — gemenskapen med Gud.

»*Låten barnen komma till mig och förmenen dem det icke, ty Guds rike hör sådana till*».

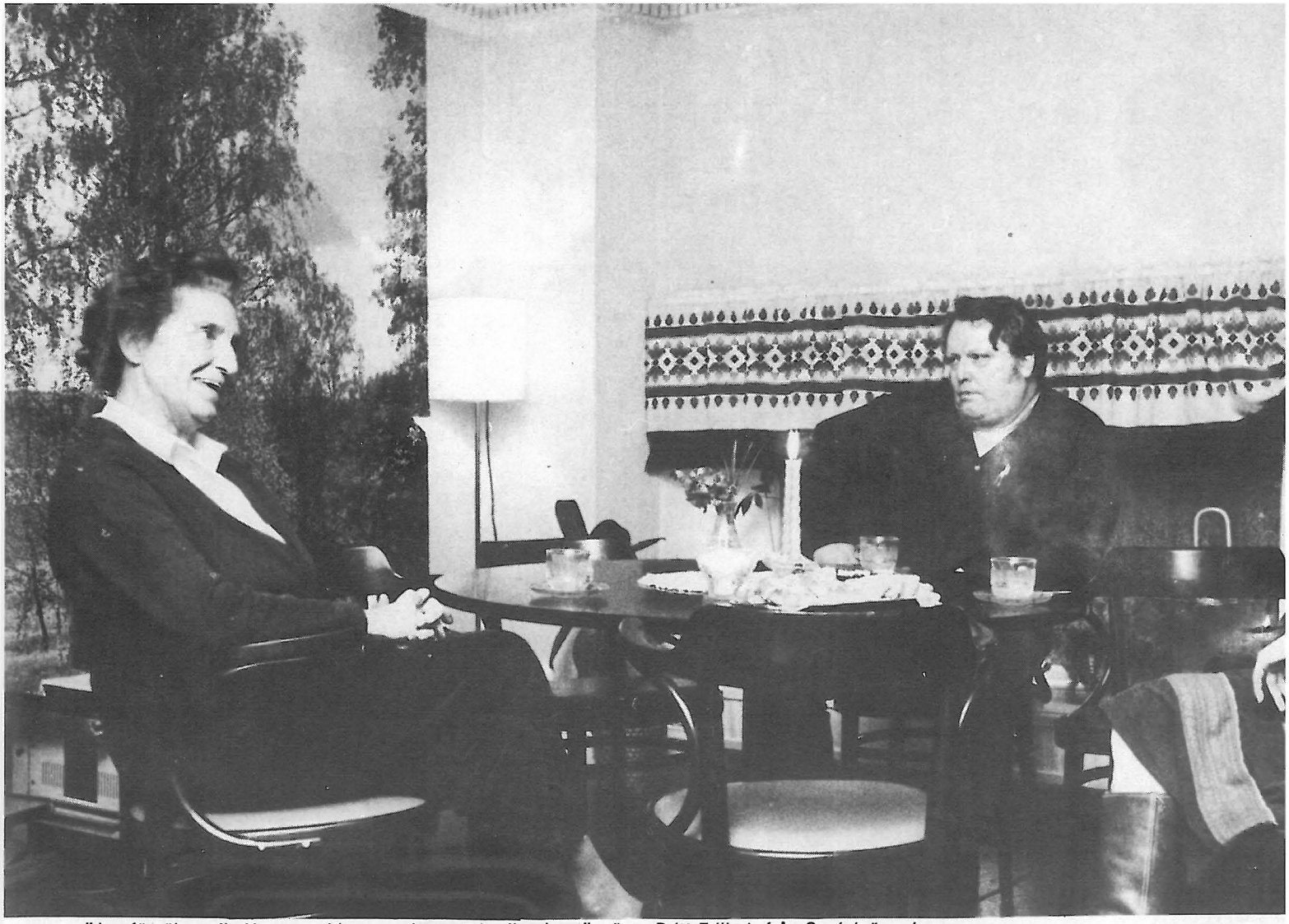
Ditt barn är inte ditt och det är framförallt inte statens. Barnet är Guds rikes tillhörighet. Det är en gåva du har fått mottaga. Barnet hör Guds rike till. Var hör de vuxna hemma då? Uppenbarligen har de väldigt svårt att veta var gränserna går mellan Guds rike och världen eftersom de vet att detta är gåvor givna av Gud och de medvetet planerar för sina barn på ett sådant sätt att de ska trivas i en värld där föräldrarna själva säger sig vara främlingar.

En journalist frågade mig: »Hur blir det med Pilgrimsskolans elever, blir de inte isolerade.» Jo, pris ske Gud, det blir de. »Men kan det vara nyttigt?» Nyttigt, det är nödvändigt, därför att världen kan aldrig bli ett sant hem för en pilgrim och trivs man i världen då är det inte långt till den eviga fördömelsen. Så länge man känner främlingsskap i världen finns det hopp att man mitt i bedrövelsen kommer att söka sig fram till Guds rike om man har förlorat kontakten med det. En sak står i varje fall klar att barnen är Guds gåva. Men vi tar det som Gud gett oss och som hör hans rike till och så överlämnar vi dem åt världen. Till dagis. Här får ni chansen att preparera mitt barn. Gör det medan jag själv skaffar mig en god inkomst för min och familjens materiella välfärd...

Världens filosofi

Så låter vi då världen preparera barnen dagligen med en filosofi som vi inte känner till. Vi har inte prövat ideologin och har heller inte försökt testa de ställföreträdande fosterföräldrarna. Vad vi vet är att det är statligt godkända institutioner och akademiskt bildade människor som tar hand om barnen och så överlämnar vi dem dit.

forts. sid. 33

"Jag försäkrar dig Yvonne, vi kommer inte att ta dina barn", säger Britt Edlind från Socialnämnden.

Text:
ULLA NÄSHOLM
Foto:
PER-ARNE IMSEN

POLISJAKTEN

Yvonne Levinovitz, från TV-Magasin

Hon födde sitt barn hemma. Dramatik, spänning och uppståndelse kantade hela dramat.

TV-program med polisen väntande utanför studion. Sjukhusvård för barnet som förutom sjukvårdspersonal också övervakades av polis...

Läs om Yvonne som sökte hjälp hos Maranata och nu kämpar för rätten till sina barn.

Inget land i världen har så många omhändertaganden av barn som Sverige. Ibland t o m genom polishämtning. Skälet kan vara, t ex att mamman bara har ostädat, som framgick i TV:2s Kanal 3 fredagen den 28/10. Eller har sökt hjälp hos Maranata. "Där är barnen otrygga och har ju setts springa omkring i skogen med pastor Imsen". Denna exklusiva motivering serverades av en socialtjänsteman när hon ansåg att fyra barn skulle tas om hand för samhällsvård.

Ny människosyn

På bara något årtionde har värderingar och människosyn förändrats i väldigt hög grad. Nya socialtjänstlagen som gällt sedan januari 1982 är det konkreta uttrycket för den nya människosyn som samhället står för. Maranata har i protest mot dessa nya och för bibeln främmande värderingar tagit barnen ur skolan och i fråga efter fråga handgripligt visat att man vill stå för bibelns människosyn och genom församlingen verka för familjens rehabilitering.

Genom debatten som väckts har människor sökt sig till Maranata. Det har varit många ensamma föräldrar som genom samhällets agerande i ett desperat försök att få hjälp som sista åtgärd vänt sig till Maranata med sina problem.

Reträttplats

Genom storfamiljen med dess möjligheter till hjälp med barntillsyn och skolundervisning etc har det funnits en reträtt- och viloplats för sargade människor — en chans att rehabilitera sig och framförallt barnen i den kristna gemenskapens mitt.

Nu har det stormat extra mycket kring Arne Imsen och Maranata igen. Orsaken är de "flyktingar" i Sverige som vänt sig till Maranata. Det fall som väckt mest uppmärksamhet är Yvonnes. Det var hon som tillsammans med Arne Imsen framträdde i TV:2s *Magasinet* och inför hela svenska folket berättade om sin situation.

FORTSÄTTER...

kämpar för rätten till sina barn.

För ett par veckor sedan födde Yvonne sitt fjärde barn. Förlossningen skedde i ett hem med assistans av en barnmorska. Det var ingen länge planerad hemförlossning — Yvonne ville föda på sjukhus med tillgång till sakkunnig expertis och med en barnklinik i anslutning. På den punkten var hon mycket bestämd.

Hemförlossning med komplikationer

Men hon vågade ändå inte föda på sjukhuset därför att hon var rädd att man skulle ta barnet ifrån henne. Hon befarade att hon skulle behållas som "gisslan" för att man skulle få veta var de andra barnen fanns. Det verkade överdrivet tyckte nog hennes vänner i Maranata, men på hennes enträgna begäran planerades ändå hemförlossning. (Enligt uppgift hade också fotografier av Yvonne och barnen skickats ut till landets samtliga förlossningskliniker.) Givetvis var det ingen tillfällighet att förlossningen planerades i den storfamilj som har Sahlgrenska Sjukhuset som närmaste granne.

Det blev ingen normal förlossning. När den första glada uppståndelsen lagt sig över den välskapade pojke som kommit till världen tillstötte en ganska ovanlig komplikation. Moderkakan lossnade inte. Åtgärden i det läget var med all sannolikhet en operation. Yvonne ville inte ta med den nyfödde till sjukhuset, men efter en del diskuterande fann hon detta trots allt vara det bästa. Mor och barn kom till sjukhus och moderkakan avlägsnades med ett operativt ingrepp och efter några timmar lämnade Yvonne och pojken sjukhuset.

Polisjakt efter TV-program

Sedan Yvonne medverkat i Magasinet hämtades hon till förhör av polisen men släpptes efter några timmar.

Men där var det inte slut med jakten på henne. Barnet insjuknade och Yvonne sökte upp sjukhus. Barnet hade en svår gulsot och läkarna gjorde ett blodbyte på barnet som måste stanna på sjukhuset för fortsatt vård.

I det läget framgick hur rätt Yvonne haft i sina farhågor att man skulle ta detta barn ifrån henne. Med ett dokument (underskrivet av sig själv) kom en av samhällets representanter och meddelade att barnet skulle tvångsomhändertas. "Risken var stor att Yvonne tillsammans med Maranata skulle ta barnet från sjukhuset innan det hunnit tillfriskna...." Men det var ju faktiskt Yvonne själv som sökt upp sjukhuset — hon är ju mån om sitt barns hälsa.

Från att gälla 4-åriga Cecilia så ville nu myndigheterna ta hand om Yvonnes alla barn. Modern och det nyfödda barnet skulle placeras på mödrahem och de övriga barnen på barnhem. Det hade samhällets representanter bestämt.

Men Yvonne menar att mödrahem är till för dem som inte har några andra alternativ. Den "hjälpen" behöver hon inte och vill inte heller ha.

— Det enda jag vill nu är att få lugn och ro åt mig och mina barn.

Ändrad praxis

I sin bok "Vad säger lagen om barnet", säger Leif Silbersky: "Den barnavårdslag som gällde till 1982 hade som praxis att modern tilldömdes vårdnaden om barn under skolåldern — dvs under sju år".

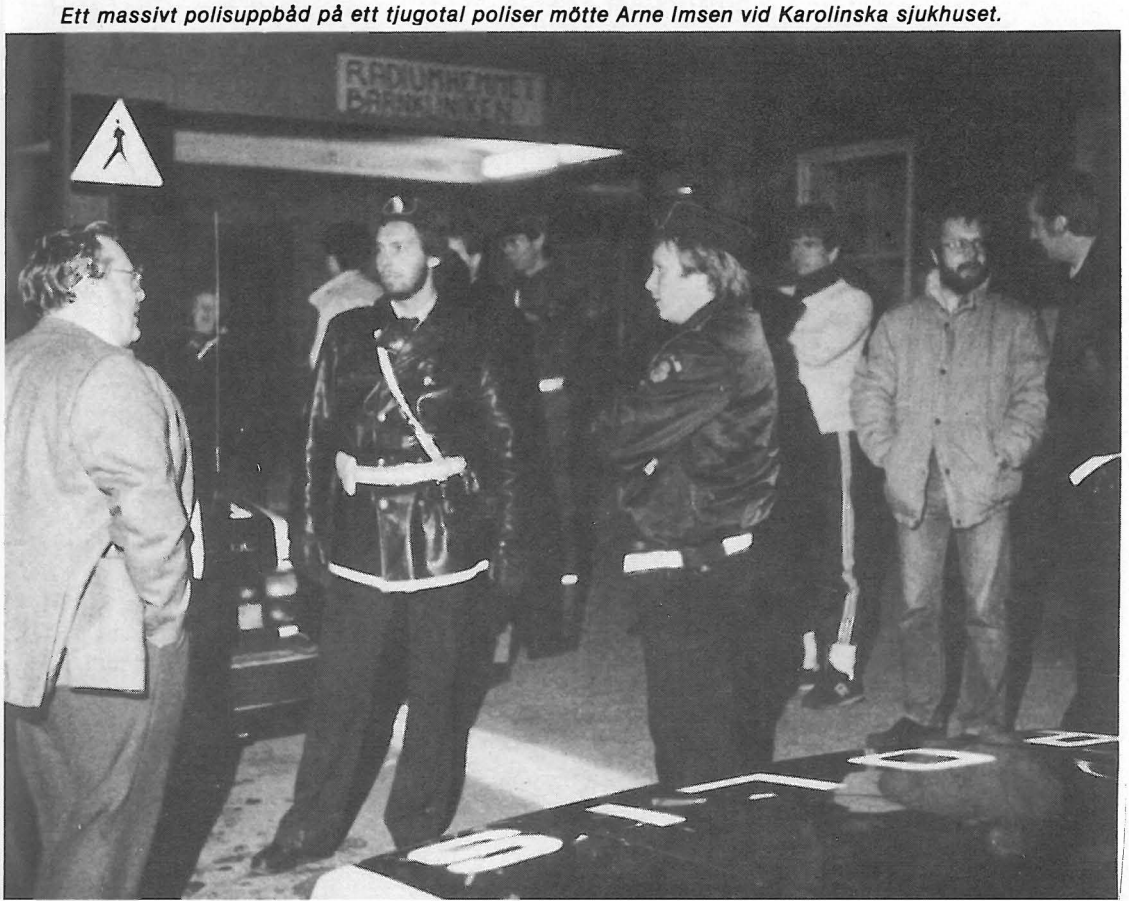
På relativt kort tid har alltså värderingarna ändrats så kapitalt att man idag menar att demokrati innebär att barnen är samhällets. Det är en skrämmande utveckling och det är på sin plats att reagera. Och protestera. Det har Arne Imsen i Maranata gjort. Och människor har faktiskt vaknat och oroligt börjat inse att nu måste vi säga ifrån.

Yvonne är en ovanligt stark människa. Därför fortsätter hon att kämpa för att i första läget få vårdnaden om Cecilia och att hon tillsammans med sina barn ska komma till ro.

Genom det som hänt och den publicitet det fått har en stark opinion bildats. Människor upprörs över myndigheternas handlande som ta-

forts. sid. 32

Ett massivt polisuppbåd på ett tjugotal poliser mötte Arne Imsen vid Karolinska sjukhuset.

Det som ligger framför
än det som ligger bako

Gud återupprepar inte det underbara vi var med om under 60-talet; i strider och välsignelser under Maranataväckelsens framsmarsch i Sverige. Ofta börjar man tala om de här tiderna, och vad Gud gjorde då. Och då går man och längtar: Gud, du kan väl komma igen som du gjorde då! Men så gör inte Herren. Och du som längtar efter att få uppleva det du var med om för två, tre eller tjugo år sedan, kan nu sluta med det. Var i stället inställd på att Gud vill göra något nu. Något revolutionerande. Det är alldeles för många människor som sitter fast i gamla väckelser och försöker hålla minnena vid liv. Så bygger man sina helgedomar och avgudatempel omkring detta. Men från den stunden man börjar bygga, så har välsignelsen och väckelsen försvunnit. Det man trodde skulle bli en helgedom blev ett avgudatempel. Må Gud hjälpa oss att inte hamna i en sådan fälla; så att vi tror oss kunna bygga in det vi upplevt. Nej, låt oss riva alla murar och se till att fälten är öppna runt omkring oss! Så har Jesus möjlighet leda oss precis som han vill.

Det finns alldeles för många predikanter idag som fungerar rutinerat och mekaniskt. De predikar evangelium för vinnings skull. Vi behöver människor som vågar frambära det budskap som behövs i den här tiden och är i linje med det profetiska skeendet. Vi har över oss ett oerhört ansvar så att vi verkligen predikar ett evangelium som Herren just nu vill ha sagt. Vi behöver profeter och evangelister i vårt land som frambär de gamla grundläggande sanningarna om frälsning i Jesus Kristus. Om hans försoning och uppståndelse. Sällan hör man någon träda upp och predika ett gammaldags frälsningsevangelium, som gör att människor kommer i syndanöd.

Vi har varit frälsta under längre eller kortare tid. Men Herren räknar inte tjänsteår. Du kan gå förbi dem som varit frälsta 30 eller 40 år och få en ännu rikare utrustning. Ty det beror inte på antal tjänsteår; utan på troheten och viljan att tjäna Herren. Gud kommer i denna tid att rycka unga människor ur synd och elände och utrusta dem med alla gåvor han har att ge, så att de kan evangelisera den korta tid vi har kvar.

Vem är störst

I 1 Kor. talar Paulus om vilken levande församling korinterförsamlingen var: *"Jag tackar Gud alltid för eder skull, för den Guds nåd, som har blivit eder given i Kristus Jesus, att I haven i honom blivit rikligen begåvade i alla stycken, i fråga om allt vad tal och kunskap heter. Så har ju ock vittnesbördet om Kristus blivit befäst hos eder, så att I icke stån tillbaka i fråga om någon nådegåva, medan I vänten på vår Herres, Jesu Kristi uppenbarelse. Han skall ock göra eder ståndaktiga intill änden, så att I ären ostraffliga på vår Herres, Jesu Kristi dag."* (1 Kor. 1:4-8)

Längre fram, i 11:e och 23:e versen talar Paulus om att det uppstått tvister i församlingen. Man dividerar om vem av bröderna man skulle hålla sig till; vem som var störst. Om det var Paulus, Apollos eller Cefas. Och trots att församlingen var utrustad så rikligt på alla områden hade man blivit osams om vem som var störst.

En korsfäst Kristus

Det Paulus säger är underbart: *"Kristus har inte sänt mig till att döpa, utan till att förkunna evangelium, och detta icke med en visdom, som består i ord, för att Kristi kors icke skall berövas sin kraft, ty talet om korset är visserligen en dårskap för dem som gå förlorade, men för oss som bliva frälsta är det en Guds kraft."* (1 Kor. 1:17-18)

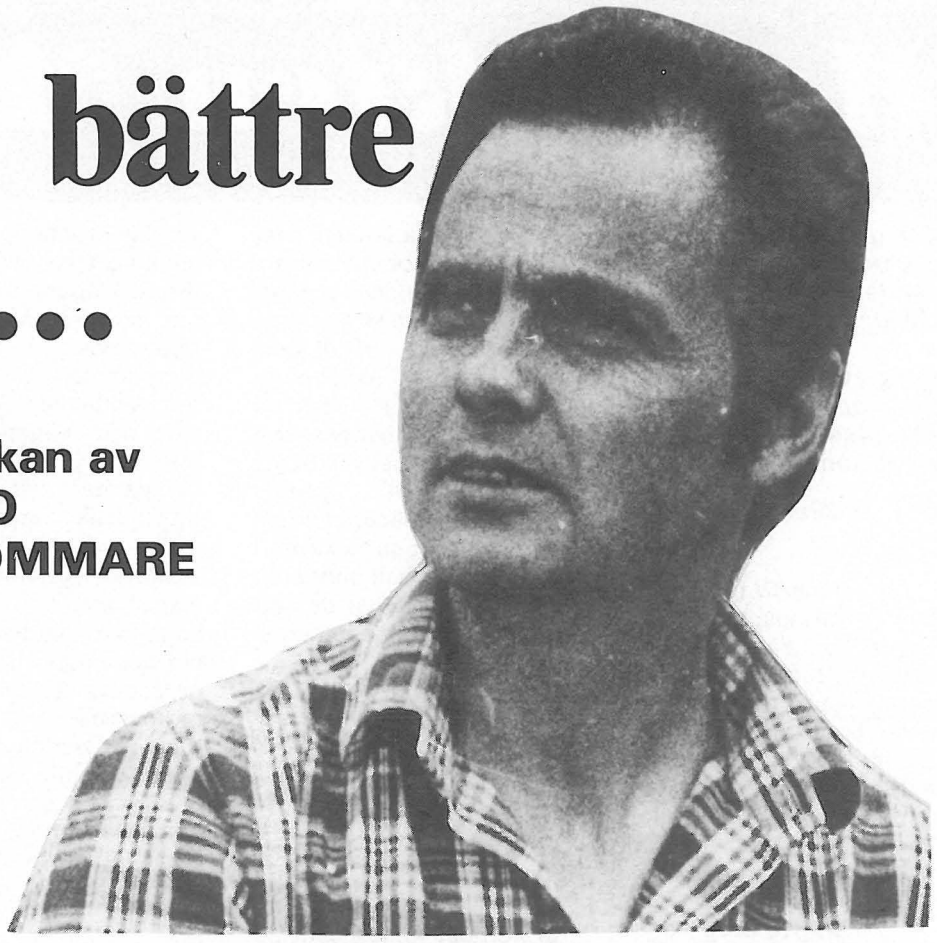
Och vers 23: *"Vi åter predika en korsfäst Kristus, en som för judarna är en stötesten och för hedningarna en dårskap".*

En korsfäst Kristus. Jag har läst detta bibelord om och om igen den sista tiden. Vi börjar gärna se på ting runt ornkring oss och misströsta. Vi undrar hur det egentligen ska gå med det vi satsat vårt liv på. Hur ska det gå med mig? Har det jag känt och upplevt varit fel? Man har en ambition att åstadkomma så mycket, men kommer till korta. Felet med oss människor är många gånger att vi har alldeles för bråttom. Vi vill med våra ambitioner bygga allt på en dag. Men Herren bygger upp våra liv steg för steg. Mose fick gå 40 år innan Gud brydde sig om att sätta in honom i hans livsuppgift. Han fick fostras på alla tänkbara områden som människa. Stötas, blötas och finslipas. Men när tiden var inne i Mose liv, kom Gud in, och då var kallelsen, planen — allting klart!

Djupare syn

Vi tappar gärna modet när Gud håller på att arbeta med oss. Vi tycker att vi bara står och stampar. Det händer ingenting; vi har bara motgångar och prövningar. Men är vi bara trogna mot Herren, så kommer allt större uppgifter att möta oss. Gud vill ge oss en djupare syn på Jesus Kristus och honom såsom korsfäst. Vi ska sprida hans vällukt. Människor har så mycket förutfattade meningar. Det första de frågar efter är vilket samfund man tillhör. Men när man skalar av allt som egentligen inte hör till frälsningen; allt vi byggt av hö och strå, då upptäcker vi att många människor är bara halvfärdiga i sitt inre. Murarna och byggnaderna människor byggt hindrar dem från att nå fram till kärnan — frälsningen i Jesus Kristus. Därför är det viktigt att vi i Guds församling skalar av det vi kanske försöker bygga i våra liv. Vi får skala av och se bort ifrån allt som är oss till hinder att frambära det levande evangeliet.

är bättre m ...

Predikan av RUNO STRÖMMARE

I de flesta människor finns en anknytningspunkt för evangeliet. De längtar i sin ensamhet och gråter för att de vill uppleva frälsning, rening och förvandling. Det enda sättet att kunna tränga innanför skalet hos människorna är att komma med det rena, oförfalskade evangeliet; i kärlek. Då kommer vi innanför masken, och attityderna rasar. Bibeln säger ju också att Gud har nedlagt evighetslängtan i människan. Redan i skapelsen förberedde Gud oss för att tjäna honom och leva i gemenskap med Jesus. Det livet är det mest naturliga som finns. Vi som har evangeliet om Jesus Kristus är kallade att vara med och återställa det naturliga liv som synden och otron förvanskat och förstört. Det finns många mörkrets profeter som bara predikar om nöd och elände. I deras evangelium finns knappt utrymme för en enda själ att bli frälst. I umgänget med min bibel och Herren Jesus Kristus själv, så upplever jag att Herren har det bästa kvar åt oss som tror på honom. Det finns många längtande människor som ska bli befriade och frälsta innan han kommer. Det blir en underbar tid framöver.

Gud återupprepar inte det underbara vi var med om under 60-talet; i strider och välsignelser under Maranataväckelsens frammarsch i Sverige. Ofta börjar man tala om de här tiderna, och vad Gud gjorde då. Och då går man och längtar: Gud, du kan väl komma igen som du gjorde då! Men så gör inte Herren. Och du som längtar efter att få uppleva det du var med om för två, tre eller tjugo år sedan, kan nu sluta med det. Var i stället inställd på att Gud vill göra något nu. Något revolutionerande. Det är alldeles för många människor som sitter fast i gamla väckelser och försöker hålla minnena vid liv. Så bygger man sina helgedomar och avgudatempel omkring detta. Men från den stunden man börjar bygga, så har välsignelsen och väckelsen försvunnit. Det man trodde skulle bli en helgedom blev ett avgudatempel. Må Gud hjälpa oss att inte hamna i en sådan fälla; så att vi tror oss kunna bygga in det vi upplevt. Nej, låt oss riva alla murar och se till att fälten är öppna runt omkring oss! Så har Jesus möjlighet att leda oss precis som han vill.

Särskild hälsning

Rosenius, exempelvis, försökte bygga en lära omkring barndopet. Sedan har man under årens lopp försökt bygga nya läror. Också idag försöker man hitta på teologiska infallsvinklar som passar in på det man sysslar med. Första tecknet på att man börjat gå kräftgång i den andliga verksamheten är när man slutar predika försoning i Herren Jesus Kristus. Vi måste gång på gång återvända till detta och predika för oss själva och vår omgivning. Vidare om dop i vatten och dop i ande; och bli bärare av de andliga nådegåvorna.

Kommer du ihåg Petrus, han som stod vid kolelden och förnekade; han som svor att han inte kände Jesus? Kommer du ihåg Petrus, som också vid Jesu uppståndelse fick en särskild hälsning? Nu kommer Petrus, fylld av den Helige Ande som han fått uppleva på pingstdagen, tillsammans med Johannes upp till helgedomen. Där i porten sitter en man som man brukade sätta ut där varje dag. En förlamad, förvissnad människa. Att vara handikappad på den tiden var inte bara ett fysiskt lidande, man var beroende av människornas allmosor. Då fanns inte de institutioner som håller människorna uppe socialt idag. När nu Petrus och Johannes mötte den här mannen, gjorde han ett tecken — han räckte ut sin hand och bad om en allmosa. Lärjungarna gick fram till mannen och sa: "Se på oss! Silver och guld har vi inte, men vad vi har, det ska du få." Man kan nästan se framför sig hur det blir kortslutning i hjärnkontoret hos mannen. Om de inte har silver och guld — vad får jag då? Säkert kunde han inte i sin vildaste fantasi drömma om vad han skulle få uppleva. — Res dig upp! I Jesu Kristi namn, stå upp och gå! Jesus vill att vi ska kunna möta människor på samma sätt. Vi har läst detta och fascinerats av Apostlagärningarna. Men också du och jag kan bli en Petrus, en Johannes och Paulus. Inte så att vi upprepar det de gjorde, men vi kan få samma kraft! Vi kan få samma nåd och välsignelse över våra liv, så att vi kan utföra stora ting för Herren.

Se på oss!

När vi möter människor kan vi då säga: Se på oss! Vad vi har, det ger vi! Och vi har Jesus. Undret sker. Många gånger står vi så handfallna, och orden stockar sig i halsen när vi ska vägleda och lösa människor. När vi ska ta hand om besatta människor, nedsölade i synd och elände, står vi nästan stammande och vet inte vad vi ska göra. Gud vill ikläda oss kraft, så vi får samma möjlighet som Petrus och Johannes och många efter dem fått. I Jesu Kristi namn kan vi bjuda människor frihet, befrielse, frälsning, rening och förlåtelse. Vi får makt att lösa det som ska lösas; binda det som ska bindas. Kasta orena andar och djävlar dit de hör hemma. Det är den makten och kraften som Jesus Kristus vill ge oss.

forts. sid. 32

Gäller jakten Mar

En mamma och hennes nyfödda gossebarn skulle nyligen tvångsomhändertas i Stockholm därför att en social distriktsnämndsordförande ansåg att hon for illa av att ständigt vara på flykt mellan Maranatas storfamiljer.

Snart blir det kanske anledning att även omhänderta hundratals maranataföräldrar och deras barn på grund av en ännu större flyktkarusell i deras försök att komma undan myndigheternas kontrollraseri.

Det är till våren saken blir aktuell om regeringen då tänker driva igenom det hårt kritiserade lagförslaget som riktas mot maranataföräldrarnas hemundervisning av sina barn i storfamiljerna. Regeringen vill inskränka den rätten medan föräldrarna har förklarat att man av religiösa skäl inte kommer att gå med på det. Driver regeringen ändå igenom lagen innebär det att myndigheterna får fritt fram att starta ett sofistikerat trakasseri mot storfamiljerna med inslag av ständiga polisrazzior och tvångsomhändertaganden. Men det kommer då också förmodligen att innebära att Sverige får se en flyktkarusell som vida överträffar det TV nyligen skildrat om gömda barn.

Det var när TV tog upp frågan om tvångsomhändertagande av barn debatten verkligen tog fart så att det gav eko upp i riksdagen och ända bort till världens yttersta ända. Det blev en debatt som kom att handla om det totalitära samhället, kontrollsamhället "1984" och vem som äger barnen.

Slagväxling

Inte minst Arne Imsens medverkan i TV-Magasinet lockade fram alla kritiker, myndigheter och påhejare till en slagväxling där känslorna flödade utan hejd. För första gången fick varenda svensk klart för sig att Sverige toppar statistiken över mest tvångsomhändertagna barn i världen och att man kan förlora sitt barn på att man har det ostädat hemma och är "illojal emot samhället". Polisens jakt på mamman och hennes fyra dagar gamla baby i bästa James-Bond-stil genom smala stockholmsgator fick människor att sätta kaffet i vrångstrupen och undra hur det var möjligt, där de satt hemma och kunde följa dramat direkt på TV.

På Gamla Bro, Maranataförsamlingens centrum, kunde reaktionerna efter programmet direkt mätas i telefonväxeln. Ett oändligt antal samtal kom in och blockerade den nästan stundtals. Det överväldigande flertalet ringde och tackade, erbjöd sig sina tjänster, lämnade tips om gömställen och frågade efter församlingens postgironummer.

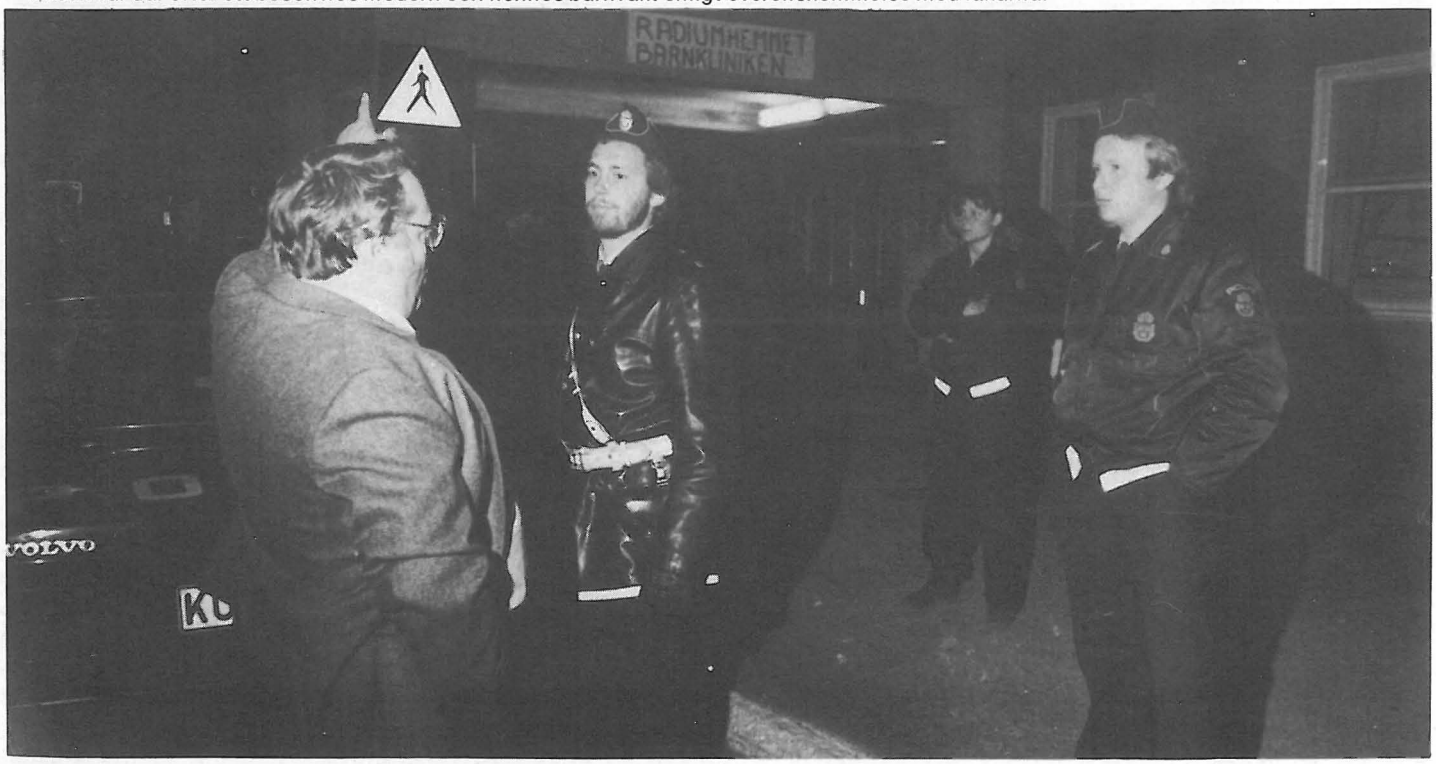
Men kritiken mot Imsen, TV och utlandspressens korrespondenter i Sverige var lika öronbedövande. Socialarbetarna och socionomerna klagade över hur deras arbetssituation direkt förändrades efter TV-programmen. Deras "klienter" sökte inte längre upp dem och "klienterna" kom inte heller längre och bad om pengar. Det var naturligtvis rena katastrofen.

Det var en fullständigt förskräcklig situation som man hoppades aldrig mer någonsin skulle upprepa sig, sade rent ut den kvinnliga sociala distriktsnämndsordförande som omhändertog den nyfödda babyn efter hetsjakten ute på stan. Hur mycket hon och hennes arbetskamrater fick lida av all uppmärksamhet var det ingen som tog det minsta hänsyn till...

Konspirationsteorier

I hårdast tog dock en betydande representant från socialstyrelsen. Han hade följt Maranata, sade han, under flera år och tyckte sig kunna

Maktdemonstration utanför sjukhuset där det lilla omhändertagna barnet låg. Polisen förklarar för Imsen att därest han inte omedelbart lämnade området skulle han omhändertas enligt lagen om tillfälligt omhändertagande.
Imsen var där efter ett besök hos modern och hennes barnvakt enligt överenskommelse med läkarna.

anata nästa gång?

se hur Imsen fört en direkt kampanj för att störta samhället över ända. Först hade Imsen försökt med skolan men inte lyckats. Nu sökte han efter en nisch för att få hela Socialsverige att bryta samman. Tjänstemannen tycktes inte röja den minsta tvekan.

Det var tydligt att Imsen i alla fall lyckats sätta annars så sansade och korrekta tjänstemän i sådan gungning att de började hallucinera om de mest fantastiska konspirationsteorier.

Tänka sig att Imsen skulle störta Sverige över ända!

Ja, socialmyndigheterna hade faktiskt för en stund tappat både fattningen och stinget. En företrädare för en föräldrahjälpsorganisation kunde berätta att efter TV-Magasinet hade inga nya anmälningar om nya tvångsomhändertaganden kommit in fortfarande en vecka efter programmet mot i vanliga fall ett omhändertagande om dagen.

Myndigheterna hade tvingats besinna sig en smula. Maktbalansen var tillfälligt återställd. Föräldrarna hade fått andrum sedan strålkastarljuset för ovanlighetens skull vändes mot myndigheterna och kontrollanterna själva.

Friheten måste återerövras

En viktig sak kunde man lära. Det är folket självt som bestämmer graden av frihet. Friheten tycks ju aldrig given utan måste ständigt återerövras genom motstånd och ständigt nya enskilda initiativ. Det totalitära samhället, kontrollsamhället och förmynderiet har sin förutsättning endast i medborgarnas egen passivitet, bristande solidaritet mot varandra och rädsla att ta ställning.

Vad var det då som skedde med kvinnan som förlorade vårdnaden om sin nyfödda gulsotssjuka baby? Beslutet drabbade henne för att distriktsnämndsordföranden ryktesvis hade hört att man inte tillät blodtransfusioner i Maranata.

Det var ett hjärnspöke som passade ypperligt att locka fram för att skapa den nödvändiga hysterin även hos läkarna och poliserna. Två, tre och ibland fyra stora starka karlar beordrades ständig vakthållning kring babyns säng dag och natt. Utanför sjukhuset posterades polismän, bilar och hundar. Stundtals befann sig ett 20-tal poliser cirkulerande i sjukhusets närhet på grund av den uppfantiserade "säkerhetsrisken".

Det var en gigantisk ploj, en fantastisk nonsenshistoria. Bara polisens strama uppsyn, gravallvar och fulla mundering, förvandlade situationen runt om till en uppsluppen happening.

Avslutningen var naturligtvis given. Distriktsnämndsordföranden kunde inte driva saken vidare. Uppslutningen bakom mamman var för stor. Uppmärksamheten blev för pinsam. Därmed var de politiska möjligheterna att trappa upp tvångsåtgärderna ytterligare uttömda.

Det var en seger för förnuftet. Men det gav också hopp för framtiden. Det gick att tränga myndigheterna tillbaka genom hårdnackat motstånd.

Smärtgränsen nådd

Kanske blev det också en varning. Människor går helt enkelt under jorden om tvånget och trycket blir för hårt. Det finns en smärtgräns för vad människor tål.

Motståndet mot myndigheternas jakt på den gömda mamman och hennes barn fick ett symbolvärde. Det blev som en förpostfäktning till en större batalj. Nästa gång gäller det nämligen inte bara några enstaka mödrar som ingen vet var de finns. Då handlar det om en hel grupp människor, fast boende, med konfessionell bekännelse och med en karaktäristisk livsstil. Inom kort skall nämligen framtiden för maranataföräldrarnas barn avgöras hos landets högsta beslutande organ.

I regeringen förbereds just nu ett lagförslag som till våren skall läggas fram för riksdagen. Staten vill införa en strängare kontroll av hemundervisningen i storfamiljerna. Genom en ny koppling mellan skollagen och socialvårdslagarna vill man tillskansa sig rätt att mot föräldrarnas vilja tränga in på storfamiljernas privata område och förklara storfamiljen som en skolinstitution med särskilda skyldigheter mot staten. Skulle föräldrarna protestera kommer den nya lagen att ge myndigheterna möjlighet att utan hinder påbörja en sofistikerad trakassering från vitesföreläggande och påvingade hembesök till en oändlig serie polisrazzior och tvångsomhändertaganden.

En markering

Uppbackningen av den gömda mamman och hennes nyfödda barn blev en markering. Maranatavännerna har bevisat sin beslutsamhet att avvisa myndigheternas försök att tränga in i hemmen hos storfamiljerna. Skulle myndigheterna trots den vetskapen ändå driva frågan till sin spets och tvinga igenom lagen kommer Sverige att få se en flyktkarusell som aldrig tidigare av hundratals maranataföräldrar och deras barn undan myndigheternas intensifierade kontroll. Det blir en flyktkarusell utan slut, för utmaningen gäller då inte längre en liten grupp socialt handikappade individer utan en hel församling av ideologiskt och religiöst motiverade människor, som sedan länge blivit mentalt förberedda på en maratonstrid.

Maranataföräldrarnas engagemang ifråga om tvångsomhändertaganden av barn gäller i grunden värnandet om de egna barnen och rätten att uppfostra dem också i strid mot de värderingar statsapparaten anser viktigast. Det är ett viktigt engagemang för det gäller frågan om vem som barnen egentligen tillhör. Staten vill göra anspråk på dem och forma dem efter sina intressen, statsnyttan. Barnen tillhör dock Guds rike. De är gåvor Gud enbart givit föräldrarna att förvalta och skydda i familjens hägn. Familjens integritet måste vara vad samhället först och främst skall värna om.

Gustaf Jillker

FRÄLSNING OCH...

forts. fr. sid. 3

Deras liv liknade de flesta andra människors. De satt framför TV:n och "kopplade av", som de kallade det. Sedan behövdes det mera stimulans och det blev en grogg, lite vin och sen kom allt mer och mer sprit in i bilden. Först under veckosluten men sedan allt oftare i fester och partyn i deras hem.

— Först kunde vi styra spriten, men sen blev det spriten som styrde oss, säger de.

De insåg att de inte kunde fortsätta på det sättet och sökte därför andra vägar att komma ifrån problemen. De engagerade sig politiskt, var med i en gammaldansklubb etc etc. Men också där på fester och knytkalas var det alltid sprit med. Irene valdes också till byombudsman, vilket för henne innebar att hon engagerade sig i byns begivenheter och då särskilt av fester och tillställningar där det givetvis alltid förekom sprit.

Det livet måste de bryta med, det var man överens om. Erik som hade tävlingsidrottat som ung, återupptog idrotten och Irene började också träna för att komma in i ett sundare och friskare liv. Att det i de sammanhangen existerade så mycket av spritkonsumtion eller problem skulle man inte tro. Men fel. Både på fester hos idrottsföreningen och hembygdsvännerna var det ett hejdlöst drickande och snart var man inne i det igen.

Mitt i all villervalla på partyn och tillställningar bad ibland gästerna att Erik skulle spela gamla läsarsånger och så sjöng man med och grät. Trots det sentimentala drag man där visade hände det att festerna slutade med tumult eller slagsmål. Det blev allt vanligare att hämningarna hos människor släppte och en gång fick Irene en hjärnskakning vid ett slagsmål. Hon blev liggande till sängs över en vecka. Efter det hade hon fått nog av både idrott, gammaldans och umgänge. Hon isolerade sig totalt och gick inte ens ut och handlade. Öl och sprit inhandlades av övriga familjemedlemmar så att hon kunde dricka hemma. På semester och ledighet reste familjen mycket och var ofta utomlands. Men problemet fanns hela tiden där och någon utväg ur det kunde de inte se.

Glädjestrålande

Så kom dagen när de bestämde sig för att åka till Gärdshyttan. Sedan de kom därifrån har deras hem och tillvaro varit helt förvandlad.

Glädjestrålande berättade Irene för personalen på sjukhuset om vad som hänt, hur hon blivit löst från sprit och att hon också hade slutat att röka.

"Vi har märkt en sak till", svarade de. "Du har slutat att använda tabletter också."

Och det hade inte ens Irene tänkt på. De lugnande medel hon varit tvungen att ta tidigare behövde hon helt enkelt inte längre.

Som en slutlig triumf kom så dagen när två av barnen döptes i Öresjö, precis vid platsen där de förut haft så många trädgårdspartyn och fester.

Det kändes som att begrava det gamla totalt, säger de.

Runt omkring stod grannar och andra i båtar och på stranden. Tysta och gripna iakttog de vad som hänt. Ingen hånlog eller var reserverad över det som hände, men en av grannarna sa senare: "Det är ju fantastiskt det som hänt er, men nog var det lite överdrivet att gå till Maranata. Det finns ju andra församlingar."

Men inte för Irene och Erik. Ska de vara frälsta måste de vara det med hela sitt liv. Det är inte troligt att de skulle göra sig särskilt bra i en ordinär frikyrka med uppgjorda program och strikt mötesordning. Det är ju så med barnen i Guds rike att de måste få ge uttryck för sin livsglädje och entusiasm. Det gjorde Irene så drastiskt att också några maranatavänner förskräckt undrade om det ändå inte slagit runt för stackars Irene.

Huka er

Så här var det. I stan var det samling och demonstration i den ekumeniska gruppen som på det sättet ville visa sin enhet. Ekumenik och samlingar på den grunden är något som makarna Thell inte har förståelse för. Under mötet satt Irene och funderade på det som hände samma dag i stan och när Guds kraft uppenbarades i det enkla maranatamötet gav Irene tillkänna hur hon upplevde det genom att alldeles oannonserat utropa: "Huka er ekumeniker, för nu kommer Jesus till stan!"

Att sedan ta barnen ur skolan var inte heller det något som de tvekade inför eller tvivlade på. Det var en livsnödvändighet och inget att diskutera.

— När vi sett vad skolan gjort med barnen så är det helt självklart att ta det här steget. Det handlar ju om deras frälsning.

Och till skillnad från sura reaktioner från andra platser fick de uppmuntran och till och med välgångsönskningar från både rektor och en del lärare över sitt ställningstagande. Nu undervisar Irene dottern Pernilla hemma medan Helene går sin nionde årskurs på Gärdshyttan.

Alla hemgjorda försök Irene och Erik gjorde för att komma tillrätta med sin situation och finna en lösning var utan resultat. Tvärtom blev det bara mörkare när de prövat så många möjligheter för att konstatera att det inte kunde hjälpa dem.

Men i ett enda ögonblick gjorde Jesus det de inte kunde åstadkomma genom åratals strävanden och försök. Frälsning, helande, befrielse och upprättelse för hela familjen. Det är inte att ta fel på att ett under skett och det är ett levande vittnesbörd för hela bygden.

FÖRÄLDRAR VAKNA...

forts. fr. sid. 5

om väckelse om vi samtidigt offrar våra barn på otrons och materialismens altare. För välståndet är vi redo att sälja det dyrbaraste vi äger, vår tro så att vi fegt drar oss undan alla trons konsekvenser. Det viktigaste är inte att barnen drillas för uppgifter i samhället utan att de blir orienterade i livs- och frälsningsfrågorna på ett sådant sätt att samhället inte förmår senare skölja bort intrycken.

Far och mor, ger du verkligen dina barn Guds ord? Läser du bibeln med dem? Kan du säga att dina bibelstudier hemma neturaliserar de skadeverkningar som skolan åstadkommer i dina barns sinnen? Jag är övertygad om att så inte är fallet. Det finns ingen söndagsskola som kan reparera de fruktansvärda skador vardagsskolan åstadkommer. Far och mor, det är ju lydnaden och troheten till Guds eget ord som det ytterst kommer an på om vi skall lyckas leda våra barn hem.

Då undervisade han mig och sade till mig: Låt ditt hjärta hålla fast vid mina ord: bevara mina bud, så får du leva. Dessa ord, som jag idag giver dig skall du lägga på ditt hjärta. Och du skall inskärpa dem hos dina barn och tala om dem, när du sitter i ditt hus och när du går på vägen, när du lägger dig och när du står upp. Och du skall binda dem såsom ett tecken på din hand, och de skola vara såsom ett märke på din panna. Guds ord skall sätta prägel på deras ideologi och på deras handlingsmönster. Vänj den unge vid den väg han bör vandra, så viker han ej därifrån, när han bliver gammal.

GAMLA BRO

– en oas i Stockholms city

Gamla
Brogatan 27
Stockholm
Tel. 08/23 52 30

Ur olika kategorier och sammanhang kommer människor till Gamla Bro. Invandrare, knarkare och flyktingar av olika slag... Människor som genom arbetet på Gamla Bro får hjälp till ett nytt liv genom frälsning i Jesus Kristus.

På Gamla Bro arbetar en grupp människor med skiftande bakgrund. Akademiker, gamla knarkare, kontorister och byggnadsarbetare. Gemensamt har de att de mött Jesus Kristus till frälsning, och gripits av kärlek till honom och sina medmänniskor.

På Gamla Bro finns ingen arbetslöshet. Disk, städning, produktion av radioprogram, hotellskötsel, matlagning och servering, bokföring, ja, här finns alla möjligheter att hjälpa till efter utbildning och förmåga. Eftersom var och en jobbar under samma villkor — mat och husrum — blir det en familjär gemenskap. De flesta bor i kommuniteterna i förorterna. På det viset skärs boendekostnaderna ner avsevärt, förutom att man kan ta hand om varandra bättre. Ingen behöver känna sig ensam och utanför.

Utan bidrag

Eftersom vi valt att arbeta utan de samhälleliga subventioner som annars erbjuds ideella organisationer och församlingar, så får vi knoga på rätt friskt för att klara av kostnaderna för Gamla Bro. Men vi menar att friheten från den kontroll och insyn som annars mottagandet av dessa bidrag skulle medföra, är värd att kämpa för.

Vi hälsar dig som läser den här lilla presentationen välkommen till Gamla Bro. I serveringen kan du alltid äta husmanskost till hyfsat pris från storfamiljens kök. Hembakat bröd finns också alltid i disken. Till kaffet. I en drog- och rökfri atmosfär kan du slå dig ned och där finns alltid en människa att tala med. Någon som har tid med dig och behandlar dig först och främst som en medmänniska som Jesus Kristus lidit döden för.

Misslyckat experiment

Gamla Bro — Oasen i stenöknen — förvandlat av ungdom som förvandlats genom evangelium.

Gamla Bro blev i slutet av 60-talet känt genom sociala myndigheternas försök att i fastigheten skapa ett allaktivitetshus för de skaror av ungdomar som drev runt i Stockholms stad. Fastigheten rustades för över två miljoner och öppnades. Det slutade i katastrof. Snart fungerade den som en stor

forts. nästa sida

GAMLA BRO...
forts. fr. föreg. sida

knarkarkvart och man hittade ungdomar döda av överdoser på toaletterna. Huset stängdes brådstörtat. Ungdomarna vägrade lämna det, och höll sig kvar i en veckolång ockupation. Det här misslyckade experimentet från socialnämndens sida blev känt i hela Europa och man väntade spänt på en ny lösnng av ungdomsproblemen. Den lät vänta på sig från myndigheternas sida.

Däremot erbjöds Maranataförsamlingen ta hand om det sönderslagna huset. Kvarteret var så ökänt för knarkhandel och prostitution, så människor vågade knappt gå på Gamla Brogatan efter mörkrets inbrott. Men läget förändrades efterhand sedan den lilla Maranataförsamlingen började sitt arbete i kvarteret. Man inbjöd till väckelse- och frälsningsmöten på Gamla Bro, och många människor i alla åldrar och från alla skikt har upplevt livsförvandling i det hus som förr varit medel till så mycket nedbrytande verksamhet. Ungdomar som förr besökt gamla Bro i helt andra ärenden, stod nu och spacklade, målade och rustade upp det de tidigare varit med att förstöra.

I mitten av 70-talet sökte sig många invandrare och flyktingar till Gamla Bro. Många av dem upplevde frälsning och har i alla år behållit kontakten med maranataförsamlingen. Brev, telefonsamtal och personliga kontakter vittnar om detta.

Nu tio år senare är det en annan typ av flyktingar som sökt sig till Gamla Bro. "Flyktingar" i Sverige — människor som jagas; främst av sociala myndigheter, har den senaste tiden hört av sig till Gamla Bro där de fått en fristad i den kristna gemenskapen.

Genom massmedias uppmärksamhet åt bl.a. tvångsomhändertaganden av barn och det godtycke som uppenbarats i olika fall har Maranata och framför allt Gamla Bro kommit i centrum för

forts. nästa sid.

GAM
— med evange

Brosalen före och efter renoveringen.

LA BRO
lium i centrum —

VILL DU STÖDJA

arbetet på GAMLA BRO

Pg 44 10 05-6

människors intresse.

Många familjer upplever rädsla inför myndigheternas agerande framför allt när det gäller barn och deras tillvaro. De har ringt, skrivit och sökt upp Gamla Bro som på ett nytt sätt kommit att bli en fristad för jagade människor.

Så blev Gamla Bro ett bevis på hur Kristi kärlek verkligen är svaret på all ondska och fördärv som inga institutioner i samhället kan rå på.

Gamla Bro förvandlat av ungdom som förvandlats av evangelium.

Peder är en av dem ...

För tio år sen var knark och droger en del av hans vardag.

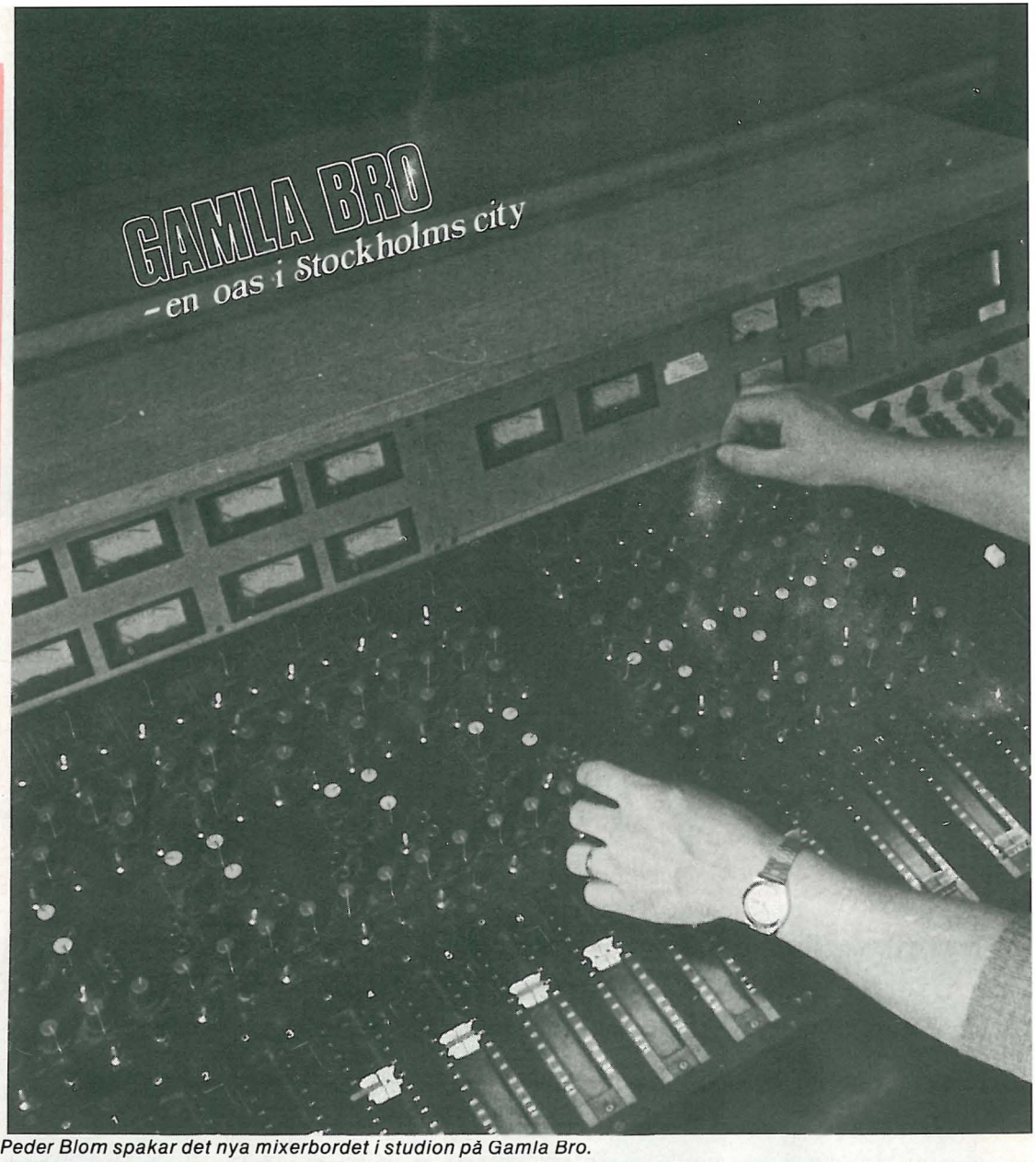
Tills han mötte Jesus Kristus till befrielse och frälsning.

Peder vet att Jesus kan förvandla människor! Nu satsar han sin tid och kraft på Gamla Bro som blivit ett missionscenter dit människor från olika sammanhang kommer. Några för att besöka serveringen, bo på hotellet, andra för att vara med i möten, göra studiebesök eller kanske söka hjälp i en svår situation.

Som evangelist i församlingen finns Peder alltid till tjänst och redo till insatser för behövande människor.

Både knarkare och andra ...

Alla människor behöver Jesus Kristus, menar Peder som här ger ett personligt vittnesbörd.

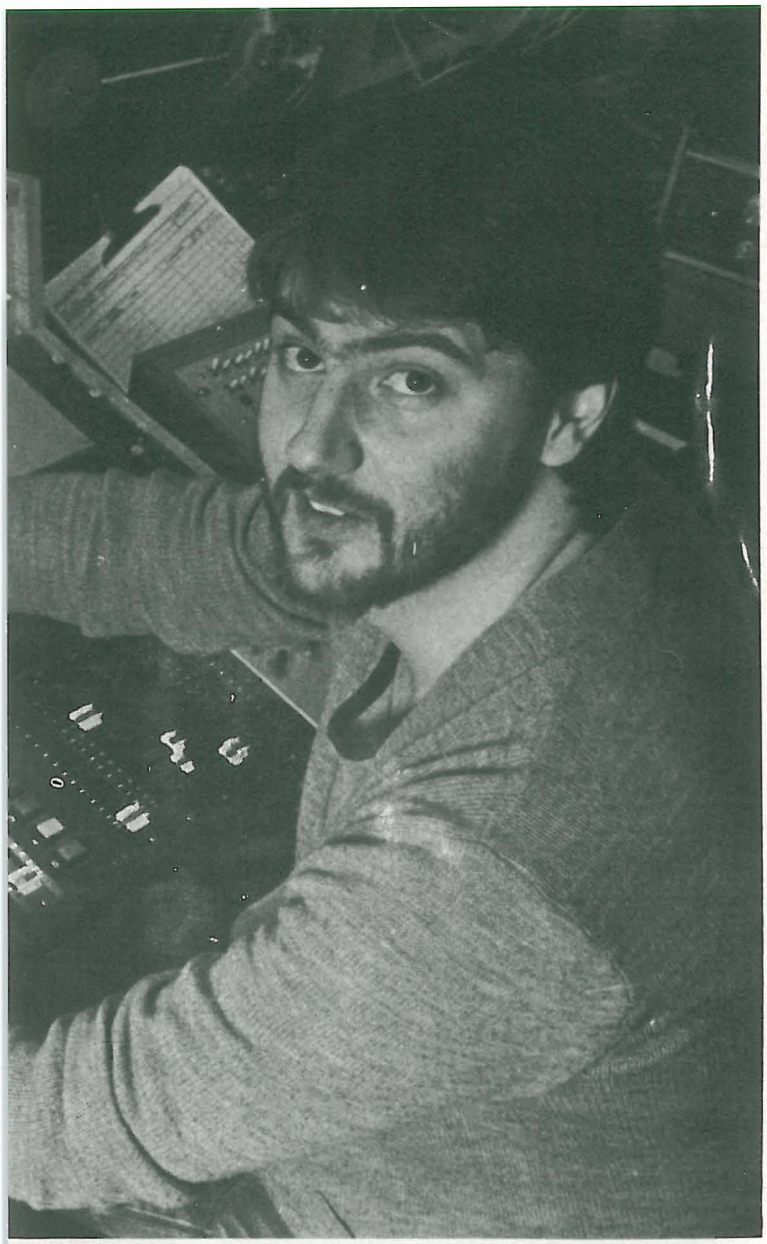
Peder Blom spakar det nya mixerbordet i studion på Gamla Bro.

PEDER BLOM: Efter överdosen av – HJÄLP MIG GUD OM

När jag som 17-åring kom till Stockholm från Dalarna (Ludvika) var det redan mycket snack om Gamla Bro. Där kunde man köpa droger hur lätt som helst, ingen kontroll. Så det föll sig ganska självklart att man drog sig till detta hus just pga drogerna. För mig existerade inget annat än LSD och hasch. På den tiden var det ju den enda s k trygghet man kände. Det var år 1970 som jag kom till Stockholm.

Jag var på Gamla Bro till socialnämnden stängde huset efter en okupation. Så efter det drev man på stan. Man var ju otroligt dum och oförståndig, man visste ju inget om drogernas verkan. De första "tripperna" gick ju vädligt bra, det var ingen fara tyckte jag, men efter ett par tre månader så började det spöka i huvudet. Jag fick en väldig ångest och blev paranoid, helt enkelt skräckslagen för hela min omgivning. Så drev man omkring ett par år i Stockholm ända tills jag tog en överdos av LSD sommaren 1972 då jag helt enkelt upplevde att det fanns en annan värld, nämligen en grym ond andevärld som inte ville något annat än förstöra människan. Då blev jag riktigt knäpp alltså. Det snurrade till ordentligt i huvudet. Jag inbillade mig en massa saker hela tiden men midsommarafton 1972 bad jag till Gud efter överdosen: "Hjälp mig Gud om du finns" Och jag fick uppleva hur Gud plockade av mig allt som inte var honom till behag. Jag förstod det inte då men efteråt förstod jag det. Tyckte det var konstigt eftersom jag var så tillintetgjord av drogerna, så fanns det ändå prylar kvar som hindrade mig från att göra och gå Guds väg.

Det dröjde nämligen fem månader innan jag upplevde Jesus till förlossning och en underbar förvandling. Efter detta möte med Jesus flytta-

LSD bad jag DU FINNS!

de jag ut till maranataförsamlingens hem, storfamiljen på Johannelund där man verkligen fick lära sig vad livet i Jesus betyder.

Då jobbade vi tillsammans i en oerhört nära gemenskap med varandra. Våren 1973 fick vi alltså Gamla Bro. Det var ju oerhört nerslitet efter 3-4 år i hippierörelsens anda, där var och en bara tänkte på sig själv och struntade fullständigt i både människor och byggnaden.

Vi började så smått att rusta upp huset. Det tog tid. Vi ställde iordning en helt *ny lokal.* Förut hade den varit en rock- och droglokal där människor fullständigt pas-

siviserats av droger. Men *nu* aktiverades den för Guds rike. Det var väldigt roligt att arbeta med uppbyggnaden av ett missionscenter i Stockholm en *oas i öknen.*

Sedan fortsatte vi med att bygga upp ett hotell där vi kunde ta emot resande människor och där jobbar jag nu i receptionen på nätterna. Vi kommer i kontakt med oerhört många människor från hela världen där vi dagligen ser hur Gud gör under i våra och i andras liv. *Gud går fram i Stockholm idag!*

Jesus Kristus älskar dig och är mån om att just du skall få uppleva vad det vill säga att vara *en kristen.*

Moussa Abna-Aissa:

Gemenskapen räddade mig

Mose är en av de många invandrare som upplevde frälsning på Gamla Bro.

Han blev kvar i församlingen i 8 år. Nu har han återvänt till sitt hemland där han vittnar om att Jesus Kristus är Guds Son...

Mose från Tunisen blev frälst på Gamla Bro 1974, där han sedan hjälpte till i uppbyggnadsarbetet av de nerslitna och förstörda lokalerna.

I åtta år blev han kvar i Sverige och församlingen tills han för något år sedan återvände till sitt hemland tillsammans med sin svenska fru och deras tre små barn.

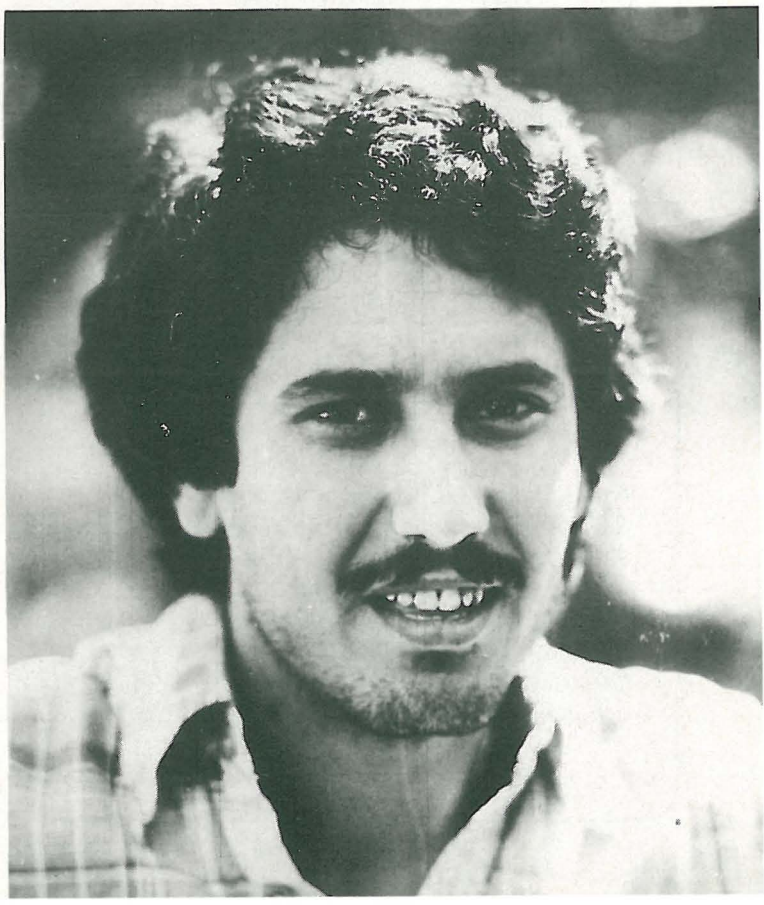
Men i somras var de hemma och hälsade på.

Varför, när och hur kom du till Sverige?

— Jag hade två års studier i Paris bakom mig, då jag bestämde mig för att flytta till Sverige och fortsätta studierna där. Samtidigt tänkte jag jobba, jag hade ju hört om hur bra man hade det i Sverige. 1974 kom jag alltså med tåg till Stockholm. Men det gick inte alls så bra som jag räknat med.

— Efter bara nån vecka var jag totalt pank, hade ingenstans att bo och drev lite håglöst omkring på stan. Ett par svenska militärer tyckte synd om mig, det var ju mitt i natten, och lotsade mig till Gamla Bro. De ringde på och undrade om vi kunde stanna där över natten.

forts. sid. 21

Märta Berg-Strömmare:

– I gemenskapen finns

Trött av dagens arbete, satte jag mig tillrätta framför TV:n, där jag ämnade koppla av en stund.

Sydnytt pågick, plötsligt var Arne Imsen i bild med en telefonlur i handen, varur hatet sköljde över honom.

Denna händelse är den direkta upptakten till en process, jag vill beteckna som en av de dyrbaraste i mitt liv.

Märta Strömmare sköter köket på Gamla Bro.

Nu vänder jag aldrig tillbaka

Jag en underbar Frälsare funnit
Herde god för min irrande själ
som mig leder till källan med vatten.
Evigt liv bjuds där, allting blir väl.
Läkedom för de svidande såren
fritt jag får av min Mästares hand
som så kärleksfullt ledsagar fåren
till de grönskande ängdernas land.

Kör: Och nu vänder jag aldrig tillbaka
Jag har sett Hans härlighets glans
och den himmelska synen mig fröjdar
Jag är utvald att evigt bli Hans.

Kungars Kung, är hans namn för mitt hjärta
ty han gav mig sin frälsning, sin nåd
och Han kallade mig i sin kärlek
att ta del av det himmelska råd.
Denna hemlighet himlen har sparat
Lagens trälar den inte förstår
Men i Kristus är allt uppenbarat
Himmelriket för intet vi får.

Nu jag kallas att helt Honom följa
dit Han går — utanför — än en gång
Att ta del av Hans smärta och smälek
uti trohet en levnadsdag lång.
Vilken lycka att räknas som dåre
för den värld som ej Honom har sett
Ofattbar är Hans nåd och Hans kärlek
och den himmel Han slutligt berett.

Sång av Märta Berg-Strömmare

Den är svår att beskriva, ömtålig att kläda i ord och omöjlig att inse vidden utav. Jag vill ändå gärna vittna om vad som hänt mig, ty denna process förutan hade mitt liv fortfarande varit en resa i en tunnel, med mörker, ångest och fruktan.

För ganska precis tjugo år sedan, hade jag förmånen att möta denna väckelse, höra Maranataropet och brännmärkas i min själ av detsamma. Utan nämnvärd betänketid lämnade jag den gången de fasta förankringar jag hade, för att kasta mig ut i efterföljelse och själavinnande. Relationer bröts, men hänförelsen överskylde allt som var svårt och vi var många unga som kämpade tillsammans.

Åren gick och erfarenheterna på gott och ont, ledde mig fram till någon slags förlamning. Lusten att strida avtog medan strävan att likna världen tilltog. Successivt lät jag mig så ledas ut i periferien, tjusades till en tid av kombinationen av ljus och mörker. Slutligen tog mörkret överhanden, leken och lättsinnet var slut.

I främlingsland förändras inte endast livsstilen utan också smaksinnet. Där förloras förmågan att känna skillnad mellan de äkta tingen och surrogaten. Där utvecklas även tendenserna att upphöja nederlag till norm.

läkedom

Men trots allt finns en inre längtan, förmodligen beroende på upplevelsen av Fadershuset, med den äkta kärleken och de oförfalskade födoämnena, vars röst i mitt fall aldrig upphörde att ropa.

Inre konflikt

Resultatet blev en inre konflikt som ledde till att all min livssaft förtorkades, som det står i bibeln. En svår blodsjukdom som läkarna inte kunde förklara, blev följden, och den nedbröt så småningom hela min kropp och själ. Utan fysiska krafter förverkas ofta snabbt även de psykiska, den erfarenheten har många gjort före mig. Men trots att jag helades till min kropp redan 1980, fortsatte den själsliga konflikten att hålla mig fången. Smärtan i mitt inre utvecklades så att den till slut var omöjlig att leva med. Självmordstankar var mitt nästan dagliga umgänge, paradoxalt nog också dödsfruktan. Tidvis var mörkret så dominerade att jag inte förmådde gå ut, orkade inte möta människor utan en tillägnad styrka i form av mediciner av olika slag. Det enda i tillvaron som jag säkert visste och klamrade mig fast vid, var att Jesus var min Frälsare och att Han till slut skulle ta mig bort från allt detta vidriga jag tvingades leva med.

Väckt till besinning

Så levde jag mitt liv vid tidpunkten för ovan nämda händelse.

Bilden i TV-rutan av Arne mitt i dessa skurar av hat, väckte mig till besinning. Jag förstod plötsligt att jag nu efter femton års tystnad, måste söka upp honom och förklara att jag inte stod på belackarnas sida.

Orättfärdigheten talade ju klartext och jag förnam som genom ett blixtnedslag att det var dags att ta avstånd. Besviken på det mesta vad gäller gemenskap och relationer, ägnade jag ingen tanke åt att få hjälp för min arma själ. Jag var ju tämligen vältränad i konsten att dölja mitt verkliga ansikte. Men i avsikten att be om förlåtelse för tystnad och passivitet, reste jag till Stockholm. Oerhört skräckslagen, jag hade ju så mycket att dölja, steg jag så in på Gamla Bro en lördag, helt i början av detta år. Och möttes av ett ljus och en värme jag inte kunnat ana. Avslöjad av den Helige Ande, genomlyst så att jag häpnade över den diagnos som ställdes, reste jag hem, endast för att omedelbart uppleva att jag måste tillbaka.

Befrielseverket

Så började befrielseverket! Det var snålt om härlighet, men gott om kamp och vånda. Många faktorer att väl betänka åtskilliga makter som ej utan närkamp ville släppa sitt grepp. Vägen till renhet och sanning gick genom en nöd som gjorde det omöjligt att äta eller sova. Omkring mig fanns vännerna som varsamt och finkänsligt stöttade och hjälpte. Mycket, mycket långsamt skedde undret, sången började tona i mitt inre, smärtan vek undan och jag fick frid.

Ensamvandringen slut

Det är nog naturligt att så svåra sår som jag hade, behöver lång tid att läkas. Men eftersom jag fann det nödvändigt att odla gemenskapen med mina älskade syskon på Gamla Bro, så är ändå ensamvandringen slut. Och i gemenskapen finns läkedom.

Jag har hört signalen ännu en gång. Den uppmanar till uppbrott och strid och jag är lycklig att få gå. Ty, den som vill bevara sitt liv, han mister det, den upplevelsen har jag dyrt fått röna. *"Men NÅDEN väger mera än all min uselhet och pris vare Lammet för det".*

GEMENSKAPEN...

forts. fr. sid. 19

— Vi blev faktiskt nästan utslängda, huset var överfullt. Men militärerna gav sig inte, utan ringde på igen. De menade att om bara jag fick komma in så skulle de alltid klara sig. Till sist blev jag insläppt och satt i läsrummet i en stol hela natten.

Din uppfattning om den kristna religionen, ändrades den på något sätt?

— Jag fattade inte riktigt vart jag kommit. Det sista jag kunde tänka mig var att det kunde ha något med nån kristen verksamhet att göra. Det fanns inget i det yttre som sa att det var någon slags kyrka eller församling jag kommit till.

— Arne Imsen var jour den natten och han spelade gitarr och sjöng. Folk kom och gick, man åt smörgås, drack the och småpratade. Jag blev inte riktigt klok på vart jag egentligen hamnat. Jag kunde ju inte språket heller så det blev inte särskilt mycket sagt för min del.

— Men på morgonen kom en arab, Najib, den första kristna arab jag träffat. Han kunde samtala med mig på arabiska och visade mig också en bibel på arabiska. Najib vittnade för mig och efter någon vecka blev jag frälst.

Mose blev frälst och döpt och började ta del av församlingsgemenskapen och arbetet på Gamla Bro.

Hur upplevde du att arbeta så hårt, utan lön och i ett främmande land?

— Det var ju inget tvång att ta del på det sättet. Det som gjorde att jag arbetade så intensivt var att jag upplevde en mening i allt vad vi gjorde.

— Jag trivdes i arbetsgemenskapen på ett sådant sätt att jag glömde mina egna ekonomiska behov. Det var som jag läst i Apg. 2 "ingen led nöd, men alla hade vad de behövde". Det var så jag upplevde det.

Vad har de åtta åren i storfamiljen i Sverige betytt för dig?

— Det var ju viktiga år för mig de år jag var i församlingen. Jag var 24 år när jag kom och det är ju i åldern mellan 20-30 som människan formas.

— Jag är väldigt tacksam att jag levt dessa år i storfamiljsgemenskapen. Jag har lärt mig att älska Gud, att tänka och arbeta på ett nytt sätt. Överhuvudtaget se på tillvaron med nya ögon.

— Det har varit koncentrerade år som har byggt en kristen grund för mitt fortsatta liv.

GAMLA BRO

Gamla Bro — serveringen

- Daglig servering för mat och kaffegäster.
- Dagens rätt 20:- (inkl. smör, bröd, mjölk eller kaffe).
- Abonnemang för fester och högtidsdagar.

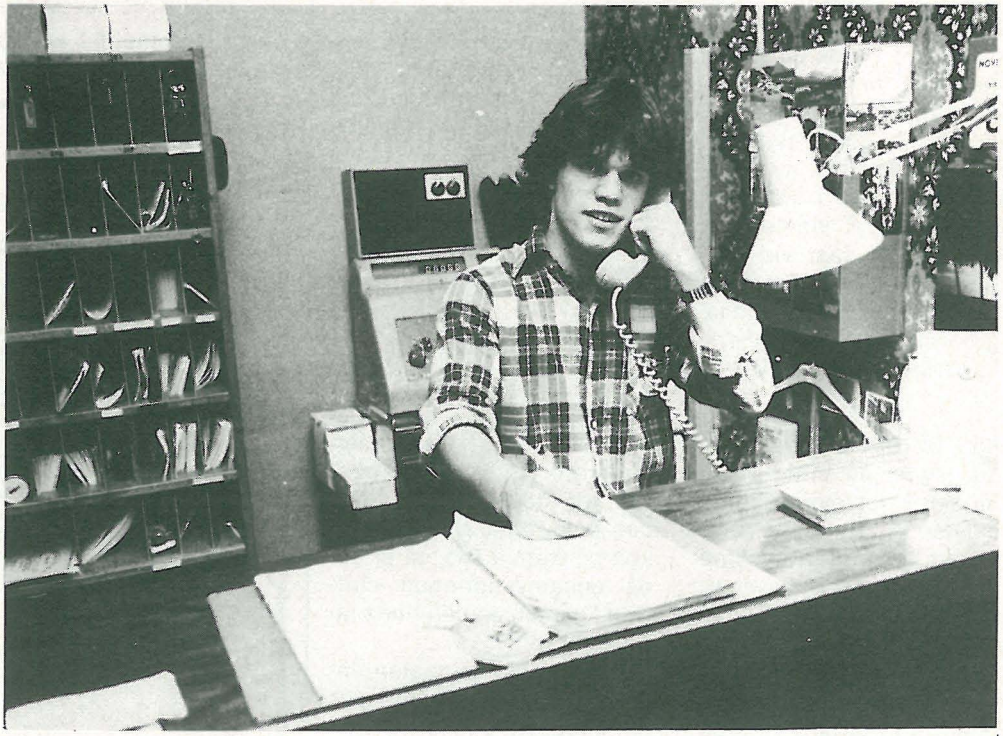
Ring och beställ:
08/23 52 30

-en oas i Stockholms city

HOTELL PILGRIMSHEM

Drog- sprit o. rökfri miljö.
Hotellrum med hög standard till ekonomipris.
Enkelrum: 155-175:-
Dubbelrum: 220-250:-
(inkl. frukost)

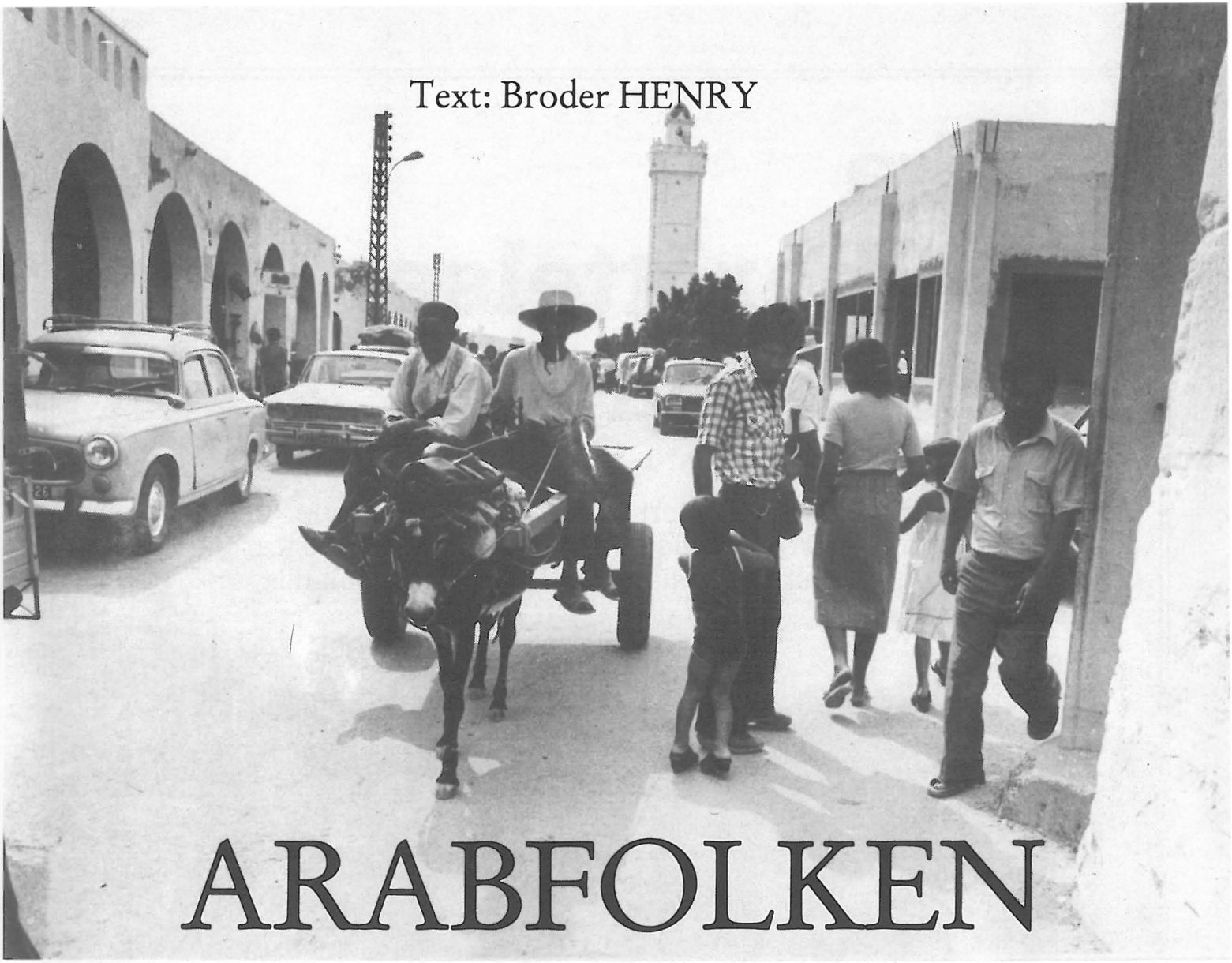
För bokning ring:
08/23 52 30

Besöksadress:
GAMLA BROG. 27 Stockholm

Postadress:
Box 344, 101 24 Stockholm

Text: Broder HENRY

ARABFOLKEN

Henry Daniels ger en kort historik över de arabiska folken från Moseböckerna till nu-tid.

"Gån ut i hela världen och predika evangelium för allt skapat." Mark. 16:15

Arabfolken är destinerade att spela en betydande roll i de framtida världshändelsernas utveckling och de skakar redan västvärldens ekonomiska grundvalar genom att på ett sätt manövrera dess industri.

Fastän Arabien endast är omnämnd ett fåtal gånger i Bibeln, så är det oftast i samband med handel och stor rikedom (1 Kon. 10:15, 2 Krön. 9:14, 1 Kon. 10:2,10, Ps. 72:10,15, Jes. 60:6, Jer. 6:20, Hes. 27:22,23). I dag kontrollerar araberna ett vidsträckt finansiellt imperium i väst, som man inte kunnat drömma om, när de första oljeborrarna satte igång i Saudi Arabien. Deras nya prestige har gjort dem inflytelserika och givit dem en röst som hörs trots att några gör narr av dem på ett otrevligt sätt.

Det svarta guldet

Vad menas med arab? Denna fråga har plågat de lärde i århundraden. Folk från många etniska grupper, ofta uppvisande vitt skilda fysiska karaktärsdrag anser sig själva eller betraktas av andra som varande "araber." Deras antal ökar snabbt och man beräknar att det finns 140 miljoner araber nu. Icke alla är rika eller har det ens bra, men de flesta drar nytta av de naturliga tillgångarna "det svarta guldet," från Saudi Arabien, Kuwait, Abu Dhabi o s v.

Till den dag som i dag är, har man icke kunnat komma överens om någon norm eller "officiell" definition, som förklarar vad en arab är. Det bästa kännetecknet på vem som är arab är förmodligen språket. Därför använder många termen "arabtalande folk" i stället för "araber" för att designera en språkgrupp komponerad av många olika folk.

Beduiner

Beduinerna från Arabiens öknar anser sig själva vara de ursprungliga araberna och de enda riktiga araber som finns kvar i dag. Utspridda från Marocko ända till Irans och Turkiets gränser men koncentrerade på den Arabiska halvön, bibehåller beduinerna en livsstil, som förändrats ytterst lite sedan patriarkerna levde på Gamla Testamentets tid. Stridande emot den populära uppfattningen, vandrar inte dessa moderna nomader planlöst omkring. De vet exakt vart de styr sin kosa. En del beduinfamiljer har följt samma vandringsrutt under århundraden och deras sociala struktur är hellre grundad på värdighet än stolthet.

Arabfolken härstammar från Ismael (Ismail på arabiska) Abrahams son och detta erkänner de gladeligen och det står i 1 Mosebok. Hagar skulle bli Ismaels moder och inte Sara, som framkastade idén för sin man Abraham att gå in till egyptiskan, deras tjänstekvinna, under det otåliga väntandet på en arvinge. Tretton år passerade. Då uppenbarade Gud sig för Abraham och gav till känna att Sara — då 90 år gammal — snart skulle föda en son åt Abraham! Abraham var skeptisk. Dessutom hade hans kärlek till Ismael vuxit sig stark och han önskade att han skulle bli hans arvinge och få mottaga förstfödslorättens välsignelse. *"O, att Ismael måtte få leva inför Ditt ansikte!"* bad Abraham till Gud. Men

forts. sid. 35

Unika bibelberättelser för barnen

10 st röda vackert inb. band i stort format. Ca 200 sidor per band. Vackra färg-illustrationer på varje uppslag. (totalt ca 1 000 färgillustrationer). Grundlig lättbegriplig undervisning från Första Mosebok till Uppenbarelseboken.

Ord. pris 910:- Vårt pris 795:-

Sänd mig mot postförskott ..... st serie 1-10, Levande berättelser á 795:- (+ porto)

Namn .....

Adress .....

Postnr .....

Tel .....

MRM

Box 12001
700 12 Örebro
Tel. 019/23 43 18

Fira Jul tillsamman med syskonen på Gamla Bro!

Hålltider:

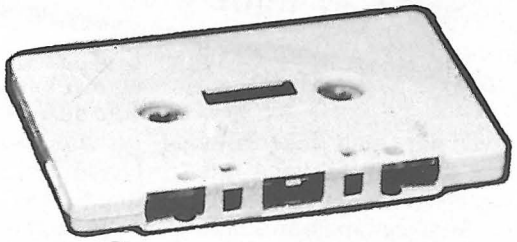
Julafton 16.00 Högtidsstund, därefter julmiddag
Juldagen 11.00 Guds Ords predikan
18.00 Högtidsstund
Annandagen 11.00 och 18.00 Väckelsemöten

Mellandagarna:

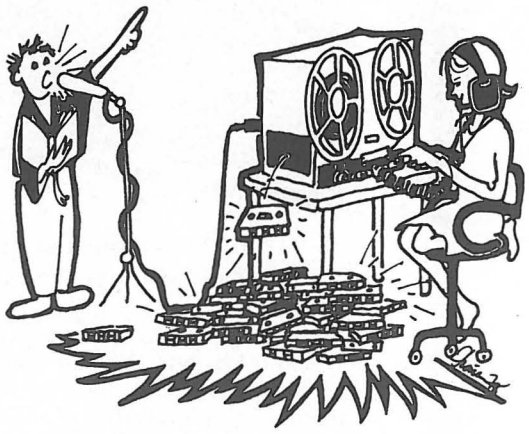
SKOLKONFERENS

För information om tid och plats ring Maranataförsamlingen i Stockholm 08/235 230 eller se annons i DN

PRENUMERERA PÅ

MÅNADENS KASSETT

Pris 30:- per band/månad eller helårsprenumeration 330:-/år. (Vill du betala helår: Sätt in 330:- på MRM:s pg 37 50 50-2. Märk inbetalningskortet "Månadens kassett").

☐ **Ja, jag vill bli prenumererant på MÅNADENS KASSETT**

Jag vill betala ☐ Månadsvis ☐ Helår

Namn: ..... Bostad: .....

Postnr, adr: ..... Tel: ...../.....

MRM **Box 12001, 700 12 Örebro, Tel. 019/23 43 18**

MOKHTAR, f.d. muhammedan, från Tunisien:

— Jesus är den som kan leo

"Jag tyckte om det jag hörde, men de borde byta ut namnet Jesus mot Mohammed". Det var Mokhtars första intryck när han läst bibeln tillsammans med några kristna vänner.

Något senare kom han själv till tro på att Jesus Kristus är Guds son och världens frälsare. Det inne bar konflikter, strider och till sist att han förlorade både sitt arbete och kontakten med sin familj. I all har han bevarat tron på Jesus och hans makt att frälsa människor. Läs hans gripande vittnesbörd!

"Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv." (Joh. 3:16)

Jag ska berätta om hur jag kommit till tro. Jag heter Moktar och kommer från Tunisien och är er broder i Herren. Tunisien är ett muslimskt land — man kan inte säga att det finns någon annan religion där än islam. Jag var väldigt trogen att följa det Muhammed sagt och islam säger. Jag var nöjd och tyckte att jag hade det väldigt bra med mitt liv, men längst inne i mitt hjärta var det ändå alltid sorg, jag hade ingen riktigt glädje.

Det är så här att min syster kom till tro före mig och hon hade en bibel hemma. Vad den boken handlade om eller vad den innehöll hade jag ingen aning om. Då och då hade jag läst i den, men jag kunde inte riktigt få någon uppfattning om innehållet. Men jag tyckte om Gamla Testamentet speciellt i början där det står om skapelsen, profeterna osv. I Koranen står det mycket om profeterna men på ett mycket ytligt sätt. Som ni vet talar också Koranen om Jesus men på ett helt annat sätt än det bibeln gör.

Reserverad

Jag var väldigt reserverad mot utlänningar och speciellt västerlänningar. Man kan säga att vi känner Kristus genom utlänningar. Genom den bild vi får av hur de lever får man reservation mot allt som har med Kristus att göra. Så jag höll mig på långt avstånd från alla utlänningar som kom till Tunisien, men min syster tog med sig några utlänningar hem därför att hon hade kommit till tro. Trots att jag inte tyckte om utlänningar hade jag alltså fått dem till mitt hem genom min syster. Jag trodde att tillhöra Kristus var att leva ut här i tiden, ha det bra och roa sig. Men så var jag med om en lektion där de läste från Uppenbarelseboken. Jag tyckte om vad de sa, men efteråt när de frågade vad jag tyckte sa jag att det var bra, men de borde byta ut Jesus mot Muhammed.

Efter lektionen bjöd de hem mig till en svensk broder. När vi satt oss till bords blev jag slagen av en sak som vi inte gör i islam men som de gjorde — de bad och tackade Gud för maten. Jag tyckte om det men ändå tänkte jag: "Det är nog inte äkta, de spelar bara".

Den svenska familjen var i alla fall glad över att jag kom och hälsade på dem och de gav mig ett Nya Testamente. Där läste vi i Matt. 6 från bergspredikan och jag blev förvånad över vad som stod där. Kan svenskarna verkligen alla de här buden, tänkte jag och undrade om jag inte kunde ta med mig boken hem för att studera vidare.

Konflikt

"Det behöver du inte, du har en likadan hemma", sa de och när jag kom hem gav jag mig inte förrän jag hittat Matt. 6. Jag ville verkligen veta mera om denne Jesus — den bild vi har av Jesus; Marias son, i Koranen är att

ende a oss rätt

det är en vanlig profet som gjort under och tecken.

Något senare beställde jag en bibelstudiekurs därför att jag ville veta mer om vem Jesus är. Då fick jag veta att Jesus verkligen är Guds ord som blivit förkroppsligat i köttet och att Jesus Kristus är världens frälsare. Men då ställdes jag inför en konflikt — hur ska jag lämna islam och komma in i det här. Jag blev orolig, men efter en tid fattade jag mitt beslut att följa Jesus och gå hans väg. Beslutet fattade jag sedan jag läste Johannes evangelium där det står om Jesus att han uppväcker de döda. Jag förstod att det var genom Guds kraft som han kunde göra dessa under.

Vittnade för andra

Jag fortsatte att ha kontakt med syskonen i gruppen och vittnade om att jag blivit frälst. Hela tiden gick jag regelbundet på mötena och bibelstudierna men jag upplevde att jag inte kunde vittna bara inom gruppen — jag måste också vittna till andra människor. Sedan jag började vittna utanför gruppen fick jag svårigheter. Det kom kristna vänner till mig och sa: "Du måste vara försiktigare". Men jag ville att vi skulle bli flera i församlingen genom att människor fick höra om Jesus.

Det svåraste var att vittna hemma. När jag avlagt mitt vittnesbörd hemma ville de inte veta av mig och jag fick inte bo hemma längre. Det står i Matt. att den som älskar far, mor, syster eller bror mera än Kristus han är inte värdig att vara hans lärjunge.

Men jag har hela tiden försökt att hålla kontakt med min familj även om det var mycket svårt. Men jag tackar Jesus därför att i Matt. 10:34 säger Jesus: "Jag har inte kommit för att sända frid utan svärd". Visst har det varit svårt därför at det starkaste motstånd jag mött var från min egen familj. Men jag tänkte att det lidande jag går igenom är ju ingenting när man tänker på Jesu lidande. Det är inte ens värt att nämna det jag upplevt.

Ny sång

Människor måste få tag i Jesus därför att han är den ende som kan leda oss rätt. Många människor går andra vägar men det håller inte. Det finns ingen annan väg som kan ge evigt liv.

Men jag fick inte bara svårigheter hemma utan också i arbetet. I snickeriet där jag arbetade var också min yngste bror och han berättade allt vad som hände för sin familj. När jag kom till tro satte jag upp bibelversar på väggen och jag hade kassetter med sånger och bibelstudier; förut hade jag spelat onkel Tom, en egyptisk sångare. Affärerna runt omkring hade hört det och nu fick de plötsligt höra en helt annan sorts sång som de aldrig hört förut. Det var ju enda möjligheten jag kommit på för att vittna för dem. Så fort de hörde sången kom de in till mig. De sökte sanningen men de ville ändå inte lyssna. En dag hade en man varit inne hos mig och vi satte oss ner och läste bibeln tillsammans. När han hade gått låg bibeln uppslagen kvar på bordet och just då kom min mor in i snickarboden.

Först började hon tala milt till mig och försökte övertyga mig om att jag var på fel väg. Jag började också tala milt till henne och förklarade att det var Herren som sökt mig och att jag fått evigt liv. När min mor såg att inget hjälpte tog hon bibeln som låg framme och rev sönder den. Hon tog kassettbandspelaren och kastade den. Allt jag gjort förstörde hon och rev ner virket i snickeriet.

Utkastad

Just den här dagen när min mor kom hade jag haft massor av beställningar så nästan allt virket hade gått åt. Då sa min mor att det var därför att jag blivit frälst som det verkade så tomt i snickarboden. Till slut kom också min far till snickarboden och det blev något av en skandal där. Han gjorde klart för mig att jag fick komma hem igen om jag bekände att jag blivit muslim igen. Det var mycket smärtsamt för mig därför att jag älskade min far och mor, men jag hade fattat mitt beslut att följa Jesus och kunde inte ändra mig.

Jag var förtvivlad, men Gud har gett mig syskon så att vi kan hjälpa och stödja varandra. Herren har alltid en lösning och om vi litar på honom behöver vi inte frukta. Jag tackar Jesus därför att han hjälpt mig genom prövningarna.

Min familj trodde att jag skulle återvända till islam sedan de kastat ut mig, men tiden har gått och jag har fortsatt att stödja min familj ekonomiskt så de har sett att min kärlek till dem inte har förändrats. Jag upplever att Herren håller på att verka i deras hjärtan.

Utvald av Jesus

Jag är så glad för det Jesus sade: "det är inte ni som har utvalt mig, utan jag har utvalt eder". När vi håller ut i prövningarna kan vi hjälpa andra som kommer i samma prövningar. Jag är ganska ny på frälsningens väg men ändå har jag kommit ganska långt. Jesus har visat oss hur han levde på jorden — han levde för vår skull. Han levde utan synd och det är därför människor kan komma till honom. *Jesus kan frälsa!*

Syskon, om ni åker till arabvärlden så ta tillfällena i akt och vittna om Jesus. Jag blir så glad när jag hör om tunisier som åker till Europa och återvänder med evangelium som Mose har gjort.

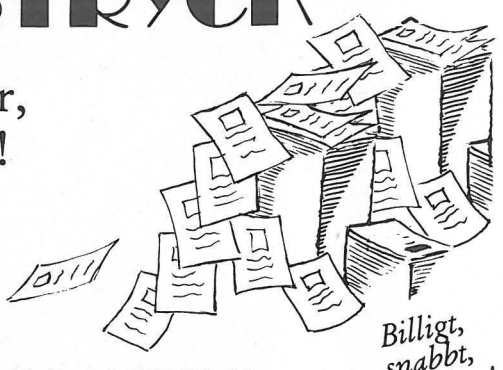
PILGRIMSTRYCK

Kom med era traktater,
så trycker vi upp dem!

Vi hjälper er med idéer

Tag kontakt med oss!

Box 3084, 161 03 Bromma **Tel. 08/37 58 31**

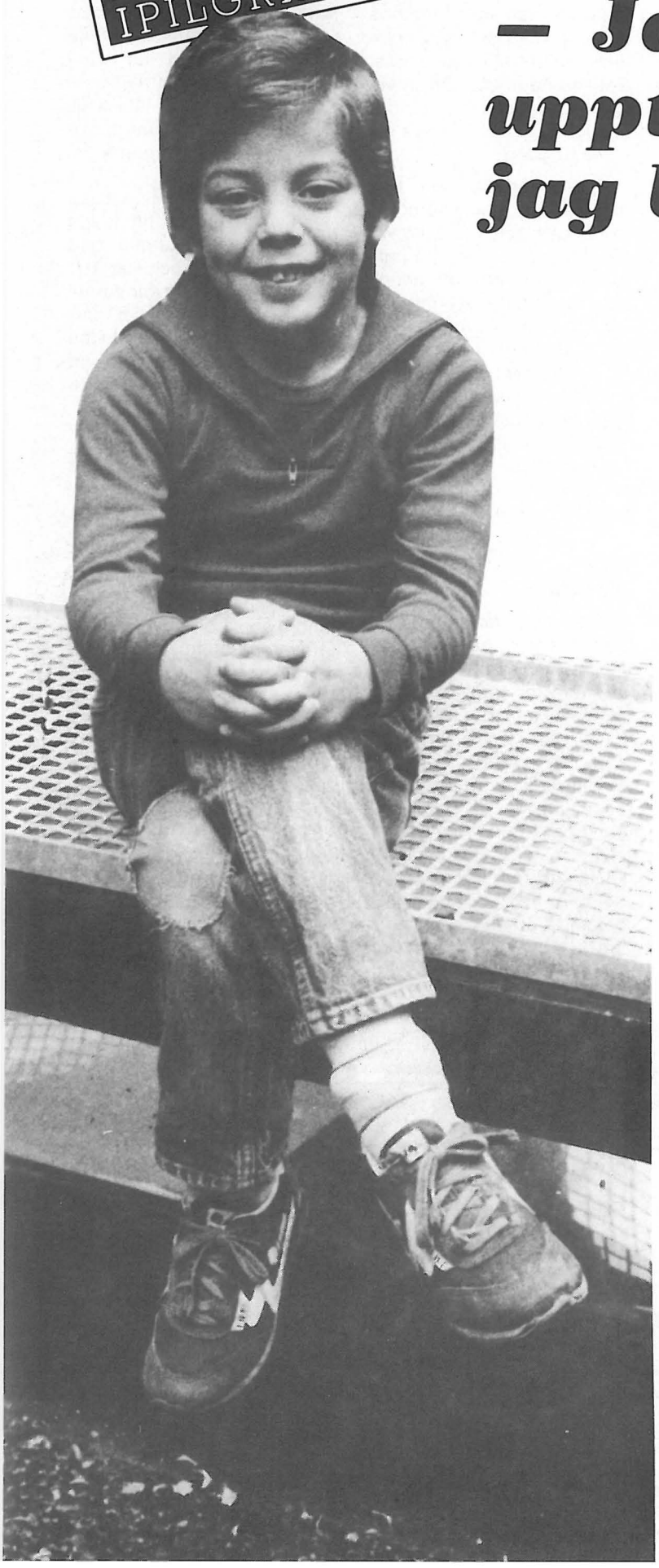

Billigt, snabbt, och bra!

BARNEN I PILGRIMSSKOLAN

Hacen Elkhalifi, 9 år:

— Jag ska bli en upptäcksman när jag blir stor

Hacen Elkhalifi, 9 år, har nyligen kommit tillbaka från en resa till Marocko. Han var där tillsammans med pappa, som är född där och mamma och sina två syskon.

Både mamma och pappa hade mycket att berätta om resan, om hur de upplevt Guds ledning och trofasthet, om hur de upplevde situationen därnere. Men det kan nog ändå inte hjälpas att Hacen stal hela mötet där de skulle berätta om sina intryck från resan. Arne Imsen intervjuade honom och han berättade rakt på sak, snusförnuftigt och charmerande om hur han upplevde det. Dessutom sjöng han en kör på arabiska.

Efter sitt framträdande fick han applåder av den förtjusta församlingen.

— Blir du högmodig nu, undrade Arne Imsen.

"Ja", svarade han sanningsenligt, men tillade för säkerhets skull: "Lite grand i alla fall".

Några dagar senare medverkade Hacen i ett radioprogram där Arne Imsen intervjuade honom för radio Maranata. MR publicerar intervjun i något förkortat skick.

Du är ju inte gammal. Känner du dig ung?

— Ganska.

Vad gör du för något som du tycker är roligt?

— Jag leker och så...

Med vem då? Med mamma?

— Neej. Med mina kusiner.

Dina kusiner. Var finns dom nånstans?

— I Marocko.

I Marocko — dit är det ju långt. Hur många mil är det dit?

— Femhundra mil.

Du har varit där förut. Var det annorlunda den här gången?

— Nej, det är inte så väldigt annorlunda.

Vad var det som var olika?

— Att jag fick se mera den här gången jag var där.

— Vi har en buss och kunde åka runt.

Ni har åkt igenom hela Europa. Kan du säga några länder i Europa som ni åkt igenom.

— Jag kan säga alla. Danmark, Tyskland, Holland, Belgien, Frankrike och Spanien och Marocko.

I Marocko är det ju inte längre Europa. Var är man nånstans då?

— Man är ... — i 'inte Europa' — i fattiga länder.

Men vad heter kontinenten?

(Med lite hjälp) — Aaafrika.

Tyckte du skillnaden mellan Sverige och Marocko var väldigt stor?

— Ja, att dom går med åsnor och allt det där. Och så tutar dom så mycket i Marocko.

Åsnorna tutar?

— Neej, inte åsnorna. Bilarna tutar mycket. Och så sitter det fattiga vid vägen och allting. Så har vi sett en blind. Han tiggde pengar först och sen köpte han lite vatten nära en affär och sen

satte han sig ned och tiggde. Så gick han en liten bit till och satte sig och tiggde där med.

Ni kom alltså till Casa Blanca. Vem träffade du där?

— Jag träffade farmor, Lodfi, Hafid, Abdel Zak, Amina... jag träffade Bahia, Fadila....

Men du kan väl inte tala med dom för dom talar väl arabiska?

— Ja, jag gjorde en massa så härа... (visar med händerna)

Hur gjorde du?

— Jag håller på med teckenspråk.

Förstod dom det?

— Ja.

Slogs ni aldrig?

— Nej. Jo med Lemia. Hon retades och tog grejer av mig.

Hur gammal är du?

— Jag är nio. Det har du ju hört.

Ville farmor att du skulle stanna?

— Jaa.

Farfar då?

— Farfar, han har dött redan.

Vad gjorde du därnere utom att leka?

— Jag hade skola och sen kollade vi in på TV hela dagarna och sen var vi ute och köpte massor av godis och massor av annat. Jag har nästan glömt bort det. Och så har vi åkt till farmor och ätit cous-cous och allt det där.

Ni hade inte möten?

— Nej. Jo. Nej, vi hade fester.

Fester vad gör man då?

— Man dansar och håller på.

Dansade du?

— Nej, inte jag.

Dansade mamma?

— Nej, Amina dansade. Mamma kan inte så'n där arabisk dans. Hon är så tjock. Ganska tjock.

Ni hade fester. Hade ni inga bönemöten heller. Du bad inte till Gud nånting därnere?

— Jo, det gjorde jag.

Hur gjorde du då?

— Jag gick in i ett rum.

Böjde du knä?

— Nej, jag satt på en stol och bedde.

Och det gjorde du varje dag?

— Nej, inte precis varje dag, fast jag bedde faktiskt ganska mycket.

Varför gjorde du det då?

— För att hjälpa er.

Tror du det hjälpte nånting?

— Kanske, jag vet inte. Jag tror att det hjälpte.

Men känner du ingenting själv när du beder. Hjälper det inte dig när du beder?

— Jo, det hjälper mig också.

Vem är det som har lärt dig bedja?

— Ja, det är Gud.

Har han haft nå'n medarbetare?

— Jo, mamma och pappa.

Tänker du stanna i Sverige nu?

— Nå't år. Jag vill se hur det ser ut i Sverige också lite grand. Jag ska åka runt i Sverige och titta också. En upptäcksman skall jag bli när jag blir stor.

Är du marockan eller är du svensk, eller är du båda delarna.

— Båda delarna.

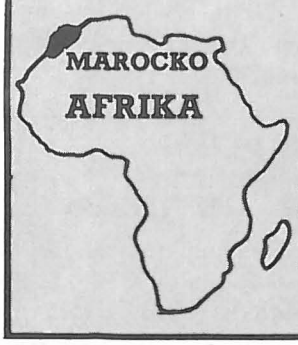
Skulle du vilja lära dig tala arabiska ordentligt?

— Jag skall göra det när jag är hemma och sånt där och sen när jag kommer till Marocko också.

Lycka till då!

Hacen avslutar i alla fall programmet med att sjunga en kör på arabiska. Med lite assistans av sin far översätter han sången som handlar om att vara glad i Herren. Alltid.

Fakta om MAROCKO

Statsskick: Monarki. Kung Hassan II
Yta: 730 000 km^2
Folkmängd: 26 000 000 inv.
Inv./ km^2:45
Huvudstad: Rabat, 941 200 inv.
Språk: arabiska, berberspråk, franska och spanska
Religion: islam (sunniter) 95%
Mynt: 1 dirham = 100 centimes = c:a 1 sv.kr. 1983

Text: PER-ARNE IMSEN

VÄGVISAREN

UPPSTÅNDELSENS KRAFT

Fåfängligheters fåfänglighet sammanfattar Predikaren sitt liv, sin rikedom, sin möda under solen. Visst hade han mer än andra kunde drömma om, men allt var fåfängligt och skulle brytas ner av förgängelsens rost och mask.

I nya testamentet talar Paulus om fåfäng predikan, fåfäng tro och ömkansvärda människor. Predikan och tro — det är alltså om gudstjänstfirande människor han talar. Han säger i 1Kor.15:14-19: *"Men om Kristus icke har uppstått, då är ju vår predikan fåfäng, då är ock eder tro fåfäng; då befinnas vi ock vara falska Guds vittnen, eftersom vi hava vittnat mot Gud att han har uppväckt Kristus, som han icke har uppväckt, om det är sant att döda icke uppstå. Ja, om döda icke uppstå, så har ej heller Kristus uppstått. Men om Kristus icke har uppstått, så är eder tro förgäves; I ären då ännu kvar i edra synder. Då hava ju ock de gått förlorade, som hava avsomnat i Kristus. Om vi i detta livet hava i Kristus haft vårt hopp, och därav intet bliver, då äro vi de mest ömkansvärda av alla människor."*

■ ■ ■

Fåfäng predikan, fåfäng tro, ömkansvärda människor. Församlingen i Korint hade glidit in under ett hellenistiskt inflytande så att uppståndelsen riskerade att förlora sin verkliga betydelse.

Överfört i dagens situation är det mycket av den religiösa verksamheten som skulle kunna inrymmas under rubriken: "Fåfängligheters fåfänglighet".

Samfund, organisationer, traditioner och ceremonier, ja all den yttre formkristendom som tillhör världsordningen skall brytas ner upplösas och brinna.

Paulus säger att människor med yttre former och fromhet utan uppståndelsekraften i sina liv är de mest ömkansvärda av alla människor. Men han skickade inte detta vidare till några andra människor i periferin utan han sa: "Då är *vi* de mest ömkansvärda av alla människor". Må också vi pröva oss inför detta allvar.

■ ■ ■

Jesu Kristi uppståndelse, o vilken källa av kraft och liv. Vilken triumf inför ondskans makter i Jesu seger på Golgata. Där uppenbarades den fullkomliga segern över alla fiender, ja också över döden.

Undra på att Paulus som hade fått smak på detta utbrister i Fil. 3:8-14: *"Ja, jag räknar i sanning allt såsom förlust mot det som är långt mer värt: kunskapen om Kristus Jesus, min Herre. Ty jag vill lära känna honom och hans uppståndelses kraft och få känna delaktighet i hans lidande, i det jag bliver honom lik genom en död sådan som hans, om jag så skulle kunna nå fram till uppståndelsen från de döda. Jag förgäter det som är bakom mig och sträcker mig mot det som är framför mig och jagar mot målet, för att få den segerlön, som hålles framför oss genom Guds kallelse ovanifrån, i Kristus Jesus."*

Uppståndelsen förutsätter naturligtvis också "en död sådan som hans".

I det nermyllade vetekornet verkar livet som spränger skalet och demonstrerar sin växtkraft.

Paulus talar också om i Romarbrevet att den Ande som uppväckte Jesus från det döda *bor i oss*.

Denna atomkraft vill Gud demonstrera i och genom våra liv. Han vill uppenbara sitt namn och vi kan vara bärare och kanaler för detta genom tron på Herren Jesus Kristus.

■ ■ ■

Fåfängt — icke fåfängt — allt beror på om vi äger Jesu Kristi uppståndelsekraft i våra liv, vår tjänst och vårt arbete.

"Alltså, mina älskade bröder, varen fasta, orubbliga, alltid överflödande i Herrens verk, eftersom I veten att edert arbete icke är fåfängt I HERREN." 1 Kor. 15:58

KAN STATEN...

forts. fr. sid. 5

Signalerna till omvändelse och bättring kommer icke från staten eller kyrkan. Kyrkan som en gång var en sann väckelserörelse har genom långtgående kompromisser förhandlat sig till fred. Den har blivit en integrerad del av etablissemanget. Väckelserörelserna såg en helig plikt och kallelse i att lyda Gud mer än människor. Därför tvingades de in i situationer där det handlade om regelrätt civil olydnad. De bröt medvetet mot sådana lagar som begränsade deras samvetsfrihet. Det är t ex inte så länge sedan det var tvångsdop i det här landet. De som inte lät döpa sina barn gjorde sig skyldiga till brottslig handling. Det blev kamp mot paragrafer och myndigheter. Det blev kamp med avseende på deras sociala situation. Det handlade vanligtvis om fattiga människor. När de blev dömda fick en del lämna det sista de hade för sin existens. Så stod familjer utlämnade som en konsekvens av sin tro. I Stockholm satt en man fängslad i kronohäktet i 17 år därför att han vägrade att döpa sitt eget barn.

Om inte frikyrkorörelsen, arbetarrörelsen och nykterhetsrörelsen i sitt initialskede medvetet hade brutit mot gällande lagstiftning hade vi varit i 1800-talets absolutistiska samhälle.

Samhällskritiskt medvetna

Staten drevs tillbaka då dessa rörelser var samhällskritiskt medvetna och dessutom livskraftiga nog att ta upp kampen mot övermakten. Den enskilde såg sin uppgift, slöt sig till ledet och bar bördor för friheten. De vann sitt mål, åtminstone partiellt. Men kriget avlöstes i fredsförhandlingar för att så småningom stat och samhällskritiker skulle ingå i ett slags förlikning. Dessa kamprörelser har förvandlats till statens förlängda arm. Så blir de statsbärande partier, utrustade med statliga fullmakter och myndigheter. Rörelserna mutas med subventioner. Därmed är hindren övervunna och staten fortsätter att utvecklas till ett absolutistiskt system. Maktcentrat finns inte längre hos kyrkan. Det är socialstyrelsen som med sitt prästerskap blivit det nya maktcentrat med den nya religionen, nämligen psykologin. Idag är det inte fråga om att utbildningen är en rättighet — den är en plikt. Även föreningslivet håller på att utveckla sig till en skyldighet. Allt ska ske genom representanter. Den enskilda individen reduceras till en nolla och agerar genom valda ombud. Utvecklingen går mot det korporativistiska samhället. Korporativismen är den -ism som ligger till grund för fascismen. Detta land behöver en 1800-talets folkväckelse, som vänder upp och ner på förhållanden, skakar om i samhällets maktcentra. *Det är det vi kämpar för.*

Idag ser vi hur samhället med sin oerhört totalitära byråkrati är utrustad med resurser som är helt livsfarliga för både makthavarna och de förtryckta. Under många år har vi investerat stora summor för att förbättra den polisiära verksamheten. Vi har fått en toppmodern, teknisk fulländad organisation. Den kommunala lilla polisen, har utvecklats till en statspolis i världsklass. Parallellt har vi fått sociala institutioner utrustade med ständigt nya befogenheter. Vad ska dessa resurser användas till? Är de till för att skydda medborgarna för den offentliga makten? Eller är det meningen att lagen ska skydda den offentliga makten mot medborgarna? Socialtjänstemän och andra samhälleliga funktionärer blir alltmer maktmedvetna och träder fram med allt mer kategoriska anspråk på familjelivets område och tillåter sig att beröva kvinnorna deras av naturen givna rätt att vara mödrar. De menar sig kunna erbjuda en bättre mor än den naturen gav. Man utrustar sig med fosterhem, eller andra samhälleliga institutioner och kränker kvinnorna till att bli avelsdjur. Vi kräver faktiskt våra barn tillbaka. Vi kräver att Kristus skall återfå den plats i livets centrum som är hans.

Vill erövra makt

Staten ger sken av att den vill medborgarnas bästa, då den i själva verket vill erövra makten från medborgarna. Den bygger upp ett system som går ut på att reducera den enskilda människans möjligheter att låta sig representeras av godkända organ. Men en mor kan inte låta sig representeras av andra kvinnor. En mors högsta känslor kan aldrig pressas in i ett lagsystem som begränsar hennes möjligheter att slå vakt om det Gud gav henne.

Helt fräckt träder tjänstemän fram som om Gud själv hade utrustat dem med befogenheter att företräda modern. Det är staten, som via en fullständigt människovidrig lagstiftning har gett dem fullmakter att agera på moderns vägnar.

Frågan är den här: Skall man underkasta sig människofientliga lagar som kränker den personliga friheten och berövar modern möjligheten att fungera i rollen som mor? Vilka är det som uppträder med sådana anspråk?

De som agerar så är akademiker med en fin titel på visitkortet, med erfarenheter i byråkratin, psykologer, psykiatriker och parlamentariker, som har fått politiska fullmakter. Förmodligen är det människor utav exakt samma beskaffenhet som de människor som de ger sig ut för att beskydda. Det är bara det att de har lyckats klara sig undan samhällets kontrollerande organ. De har tillräckliga ekonomiska eller andra resurser att kunna klara sina problem. Eller de har kontakter i själva etablissemanget. Det är människor med sönderslagna äktenskap, misslyckade individer i fostrargärning och andra roller. De har utrustats med befogenheter att på det här viset övervaka andra medborgare, som står på en lägre ekonomisk nivå och har ett annat utgångsläge. Vem är det som avgör vart mitt barn ska ta vägen? De som på det här sättet kliver in i en annan människas tillvaro är minst av allt lämpliga att vårda barn. Bara attityden och atmosfären som utstrålar från de här människorna är ju tillräckligt. Jag kan inte nog uttala mitt förakt för denna maktfullkomlighet. De är förklädda änglar, filantroper och idealister. De bör demaskeras och avslöjas och det är en kristen plikt att påskynda detta.

Guds ordning

Det finns en lösning. Det är inte staten som tänder kärleken och grundar hemmen. Den sätter inte barn till världen. Därför råder staten varken över hem eller barn. Äktenskapet är instiftat av Gud. Gud har givit mannen och hustrun ett ansvar för varandra och för barnen. Familjen är alltså grundad i Guds skapelseordning. Den växer fram ur den naturliga kärlek som hör till människans utrustning och den har sin uppgift oberoende av statsskick och samhällsformer. Att det finns föräldrar som sviker sina plikter upphäver varken deras ansvar eller Guds ordning. Med alla sina uppenbara fel, ger familjen ändå det stora flertalet människobarn en ömhet, omvårdnad och kärlek som vi annars skulle bli utan. Staten med sina lagar är icke herre över familjen. Detta är den ordning Gud har stiftat. Den skall vi värna, skydda och respektera.

STÖD
missionen i
Dom. rep. och Tunisien
Maranataförsamlingen i Stockholm
förmedlar Din gåva
Pg 44 10 05-6

DAGEN

den kristna dagstidningen

Fredagen 16 sept. 1983

Himmel och jord skall förgå, men mina ord skall inte förgå. Mark 13: 31.

Årg. 39 Nr 180 (10071)
Pris 3:50

Köttfusk

100 miljoner per år får konsumenterna betala för kött som de aldrig får!

Det avslöjar Statens provningsanstalt, som under det senaste året gjort omkring 25 000 kontroller av viktuppgifter på köttpaketen.

Sju av tio affärer fuskar. Det är inte ovanligt att en förpackning väger tio procent mindre än vad som uppges. Med dagens

Gömstället i Smålandsskogarna:

Polisen trött på "jippot"

Någonstans i Smålands skogar gömmer Arne Imsen ett antal människor på flykt. Enligt Marantapastorn är polisen hack i häl.

– Överdrivet, säger kriminalkommisarie Carl Anders Gundemark i Jönköping. Vi följer utvecklingen pliktskyldigast. Han menar att Maranta försöker provocera polisen.

Sista sidan

Med papperspåsar över huvudet har Imsens gömda barn förevisats för press och TV.

Världens strängaste CENSUR?

Bilden nedan, fotograferad av Aftonbladets Kai Rehn, gick ut till hundratals tidningar i hela världen. Obeskuren.

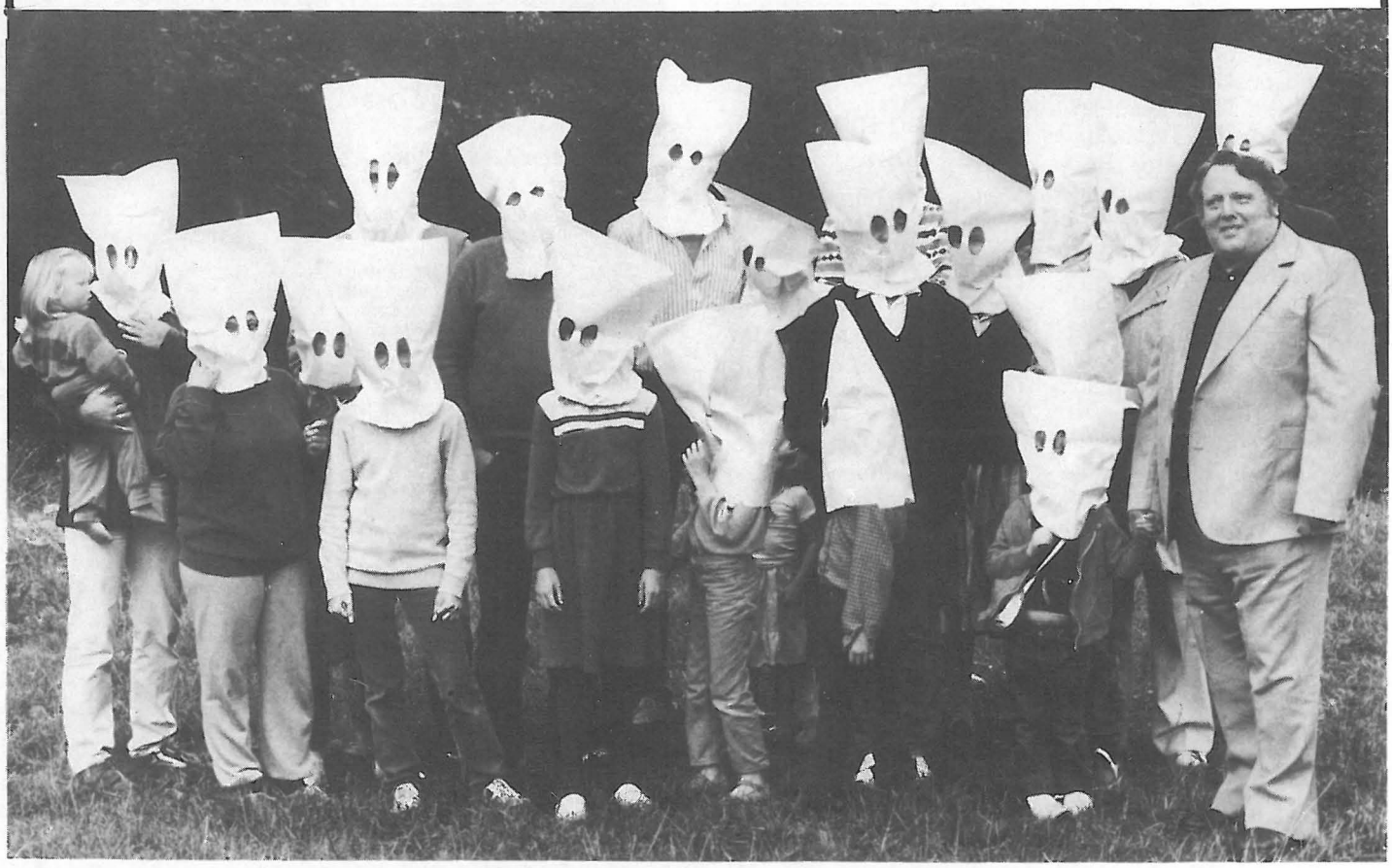
Men *Olof Djurfeldt* ansvarig på tidningen Dagen, såg sig nödsakad att beskära bilden. Hans läsare får under inga förhållanden se hur *Arne Imsen* ser ut.

Vi kan dock visa hur Olof Djurfeldt ser ut (se bilden bredvid).

Medan debatten överallt annars handlade om tvångsomhändertagande av barn, förmyndarsamhället och "1984", ansåg Dagen endast Arne Imsens person och metoder intressanta. På ledarplats lovordade Dagen vårt samhälle och alla våra *demokratiska* möjligheter att kämpa för vår rätt. Det lät väldigt patetiskt.

Själv tillämpar Dagen total censur vad gäller Imsens åsikter och utseende och tillåter honom inte ens gå i svaromål på angrepp eller felaktigheter.

Dagen har åtta miljoner i statligt mutstöd.

DET SOM LIGGER...

forts. fr. sid. 11

Han vill också ge oss en förnyad vision för framtiden. Vi kanske frestas att se negativt på morgondagen och förlorar framtidstron. Men kom ihåg, min älskade vän, att det som ligger framför är bättre än det som ligger bakom. Det Jesus vill göra i tider som ligger framför, innan han kommer, är av större mått och välsignelse än det som varit. Låt oss lämna det som varit, och gå framåt med förnyad vision och målsättning; med nya direktiv från Herren. Och det du innerst längtar efter; att människor ska bli frälsta, får du se. Gud håller på att förbereda dig och mig för den skördetid som väntar.

Kände igen tonen

När jag själv i förtvivlan gråtit och kämpat med min egen kallelse och situation; och tyckt att det religiösa trycket från makterna i tillvaron velat förkväva mig, så har jag hela tiden bevarat en vision. Jag har fått en ton i mitt liv en gång för alla, och därför har jag heller aldrig gett avkall på det jag trott på. När jag kom till Gamla Bro, kände jag igen tonen. Jag är så glad att under alla år jag varit på andra vägar detta inte lämnat mig — den himmelska tonen från Herren. Jag önskar få vara ett Jesu vittne i ett sammanhang där Herren vill använda mig. Då är det inte så viktigt under vilka former, huvudsaken jag får vara där Herren Jesus vill. Om jag då får stå i potatisåkern eller predika, så vill jag vara med. För predikar evangelium gör vi med vårt liv, vår vandel. Det är viktigt att vinna människors förtroende för vårt liv. Först då kan de lyssna till oss. När ingen annan väg är öppen in i en människas liv, så kan vi som medmänniska visa kärlek och medkänsla. Förr eller senare öppnas då dörren, och vi får förmedla evangelium om frälsning i Herren Jesus Kristus.

Guds plan för våra liv är redan klar och utstakad, Gud vet vad som händer i morgon. Vi vet det inte, men kan stå redo att gripa oss an de uppgifter som väntar. Vi är skapade att vara original i Guds rike, och komma in i den uppgift Gud berett för just dig. Det är viktigt att vi inte är fastlåsta vid varandra genom vänskapsband, äktenskapsband och andra band som kan binda oss så att vi hindrar Herren utföra det han vill i våra liv. Vår enda möjlighet att överleva är att följa Herren Jesus till 100%, än om det går stick i stäv med vad både vi och våra närmaste tycker är sunt förnuft. Annars dör vi, sakta men säkert. Gud välsigne dig att gå på hans väg! Amen.

POLISJAKTEN...

forts. fr. sid. 9

git överdrivna och ganska oroväckande former. Polisrazzior på plats efter plats där storfamiljer finns. 10-15 poliser har kommit in i hemmen, och sökt igenom varje vrå, bilar har stoppats och genomsökts, hus bevakats och människor som besökt Gamla Bro har fotograferats. All denna aktivitet för att få tag i en 4-årig flicka. Proportionerna verkar orimliga och det är svårt att fatta prioriteringen. Så mycket personal och så stora resurser satsas för att få tag i Yvonne och hennes barn. Något måste rimligen vara fel i ett sådant samhälle, det är en ganska spontan reaktion.

Förening mot Maranata

Många har hört av sig till Maranatas växel på Gamla Bro. De flesta har reagerat positivt, men det har också varit uttryck för andra stämningar. I Sydsvenska Dagbladet framfördes t ex ett förslag att man skulle bilda en förening som tillvaratar den förälders intresse som getts vårdnaden om de barn som Maranata gömmer och genom olika åtgärder bekämpa Maranata.

Att det är religionsfrihet i det här landet kommer man behändigt ifrån genom att säga att Maranata inte längre är en religiös rörelse....

Poliseskort från sjukhuset

Det sista som hänt angående Yvonne och hennes barn är att socialnämnden återtagit beslutet om tvångsomhändertagande av den nyfödde.

I flera dygn bevakades avdelningen av polis då man befarade att pojken skulle kidnappas. Allt upplöstes i ett ingenting.... Poliserna bildade nästan häck och eskorterade mor och barn då de lämnade sjukhuset.

Barnhem är inte längre aktuellt för de två äldsta barnen. Nu återstår striden om 4-åriga Cecilia där ny rättegång ska pröva vem som är mest lämpad som vårdnadshavare.

Levande sång och musik

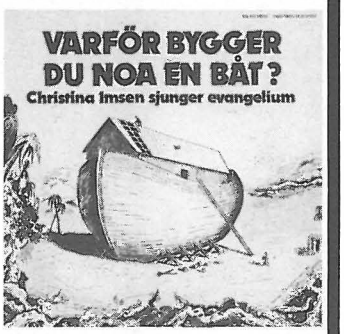

ISAK OCH REBECKA
Christina Imsen sjunger
Isak och Rebecka/ Jesus, tacksam jag är/ Det är skördetid/ En ström av liv/ Efesus/ Come and follow/ Vem kan skilja dig/ Men ett jag vet/ Mannen från Galiléen/ Gud har ej bestämt/ Jerusalem/ Det kriget får aldrig stanna

O, DU GUDS KÄRE SON
Arne Imsen sjunger
O, du Guds kära son/ Gyllne morgon/ Städse på Sion jag tänker/ Giv Jesus all makt och all ära/ Mer, mera av Jesus/ Jag önskar att se Jesus/ Ljuvligt och kärleksfullt/ Blott en dag/ Han är allt för mig/ Jag har en vän från Golgata

ANDEN HAR SÄNT OSS BUD
Konferensförsamlingen sjunger!
Medan kärleken från korset talar/ Väntan snart är slut för Jesu brud/ Min själ den väntar efter Herren/ Välj nu, välj Jesus/ Har hjärtat frid med Gud/ Anden har sänt oss bud/ Hör det rop som ljuder/ Hör den röst som dig kallar/ Då förlät du mig/ Under ditt blod/ Det var av nåde/ Kristus lever, underbara ord

VARFÖR BYGGER DU NOA EN BÅT!
Christina Imsen sjunger
Varför bygger du Noa en båt/ Härlighetens morgon/ Då Jesus från Nasaret/ Vid älvarna i Babylon/ Snart en morgon bryter fram/ Finns det kraft/ Hur underlig är du/ Gränslösa frälsning/ I tidens aftonskymnning/ Pilgrim som på väg

Pris: LP/Kassett 55:- st
Beställ från MRM Box 12001, 700 12 Örebro
Tel 019/23 43 18

LÅT BARNEN...

forts. fr. sid. 7

När vi börjar ta reda på vilka som är fäder för ideologierna då ser vi att det handlar om Darwin, Marx och Freud. En evolutionism som är fullständigt bibelstridig och dessutom formar en helt vidrig människotyp — cyniker, materialister instängda i tiden och djupt förankrade i världen med all den här världens attribut och kriterier men i avsaknad av allt andligt liv.

Jag är plågad och tillintetgjord inför det faktum att vi kan ta dessa gudomliga gåvor och utan några som helst förbehåll och reservationer överlämna dem till, för oss, helt främmande personer och låta barnen gå i en sådan miljö dag ut och dag in, månad efter månad och år efter år. När frukten visar sig av det som såtts i barnasjälarna då kommer vi springande till alla de hjälpinstitutioner och instanser som existerar. Vanligen börjar vi med pastorn i församlingen och fortsätter till kuratorer, advokater e t c. Och det är ingen som kan hjälpa. INGEN.

Vad är det som inträffat. Jag formligen skriker ut budskapet för att du ska förstå hur ohyggligt det har engagerat mig. Det var ju inte teorier eller praktisk undervisning de mottog i barndaghemmet, inte heller var det social träning. Det handlade om andeuppfyllelse. När barnen kommer upp i puberteten då visar sig graden av besättelse och det står i proportion till graden av uppfyllelse av Helig Ande om de hade kommit in på Guds väg. Man kan se dessa ungdomar i hjordar dra fram på våra gator och vi blir nästan rädda när de kommer. Kan det här vara vanliga människor funderar vi. Ja, det är vanliga människor som blivit besatta.

Låt oss göra ett litet tankeexperiment. Gud tillåter oss använda fantasin. Då Jesus uppenbarar sig på skyn då kommer alla BB:n att avfolkas. Det finns inte en baby kvar, de försvinner. Då kommer barnen i hemmen att försvinna från sina föräldrar. Barnen hör Guds rike till och Herren kommer att ta hem dem som Guds rikes tillhörigheter.

Kvarnsten

Med respekt och djupt allvar läser jag vad bibeln säger, för det finns ingenting som är så allvarligt som detta: *»Den som förför en av dessa mina minsta små honom vore det bättre att en kvarnsten hängdes om hans hals och han kastades i havets djup.»* Det används inga överflödiga ord, inga dekorationer med lyriska inlägg. Jesus försöker varken romantisera eller dramatisera, han beskriver som det är. Vad är en kvarnsten? Ja, det är ingen liten sten som man kan plocka upp och ta med sig eller kasta ifrån sig. En kvarnsten är en sten så tung att en enskild man, hur stark han än är inte kan bära eller lyfta den. D v s skörden av handlingarna står i direkt proportion till allvaret av dem. Jesus vill se alla barn i himlen, men hur ska de bli bevarade i en värld där människor är så upptagna av sin egen jordiska lycka och sin materiella välfärd så de knappast orkar med att bedja »Gud som haver» eller sjunga en sång eller läsa ett bibelord?

Jag tror faktiskt att när vuxna är så totalt förbrukade på andliga resurser och i avsaknad av andlig klarsyn så kommer Gud att använda barnen. Det heter: *»Ty av barn och spenabarns mun har du berett ett lov»*. Det verkar som Gud i utvecklingens sista fas ställer fram pojkar och flickor som inte har gått i seminarier och skolor, eller blivit bildade och kultiverade på annat sätt, men som den helige Ande fått fylla med sin himmelska härlighet och utan förfining eller svartmålning kan tala vad Herren inspirerar.

"Hopparväckelsen"

Nog är det förunderligt att läsa om »hopparväckelsen» i Småland, den profetväckelse som gick över de småländska bygderna när det var dött i kapell och kyrkor. Prästerna levde sitt liv långt från det som var deras egentliga uppgift och människorna var nedsövda. Så helt plötsligt kommer det som kallades för »profetsjukan». Tioåringar ställde sig upp och började profetera. På en plats var det någon som blev så betagen av denna profetiska ande så hon leddes upp på ett hustak och bar ut Guds bud till folket så att stora resliga bönder rasade ihop som om de blivit skjutna. De gråter hejdlöst över sig själva, sin synd och tar emot frälsning.

Jag är inte nostalgisk och längtar inte tillbaka till »hopparväckelsen» i Småland, men jag längtar efter en andeuppfyllelse av allt Guds folk. En sak vet jag, får inte Gud tag i de vuxna kommer han att ta barnen. Det har han gjort förut och det gör han igen. Det finns fortfarande något ofördärvat i mänskligheten så länge det finns barn, något som hör Guds rike till. Guds rikes diametrala motsats är världen. Antingen är barnen med i Guds rike och är en Guds rikes tillhörighet eller så är man utanför. Far och mor kan vara utanför, men barn är det aldrig. Barn kan aldrig vara utanför Guds rike. Hemmet kan var ogudaktigt så att det liknar helvetets förgård. Det är ändå sant att barnen hör Guds rike till. Hur ogudaktiga föräldrarna har varit — finns det barn i hemmet kommer de att följa med när Jesus kommer. Barnen tillhör Guds rike, men problemet är att de ska *bevaras* där. Det är där vi har vår uppgift. Vi har fått uppgiften att skydda dem, så de blir bevarade i Guds rike så långt det är möjligt.

Men nu säger skriften att det finns någonting som heter världen, och då man börjar läsa om världen upptäcker man att världen presenteras med personligt genus och det står *henne. »I världen liden I betryck men frukta icke, jag har övervunnit världen»*. Så talar skriften om världen såsom en kvinna eller som ett moderssköte.

Det kommer en tidpunkt i varje pojkes och flickas liv där valet måste göras — man har nått fram till det man skulle kunna kalla medvetandet som kan åtskilja ont och gott. Man skulle kunna säga att barnet har levt i sitt Eden skyddat och ofördärvat, men så kommer tidpunkten då barnet leds fram till trädet och måste fatta sitt beslut. Då drivs hon ut ur sin oskuldsfulla tillvaro och blir medveten. Hon får samvetsförebråelser.

Föräldrarna vet inte vad de ska göra när barnen får dåligt samvete, men det visste mina föräldrar. Jag var nio år när jag på natten satt i fars knä och grät och grät. Jag hade en sådan fruktansvärd syndanöd. Vad är nu det? En nioåring som har syndanöd... Jag kunde inte se far och mor i ögonen men det var inte det värsta, jag upplevde att jag kränkt någonting i Guds skapelse — stört och fördärvat något, och samvetet var så plågat att nioåringen grät och grät. Nu säger några att så kan inte barn känna. Vilka galenskaper, det är ju barnen som kan känna. Vi som är gamla känner ju inte, för vi är så garvade och vårt samvete så avtrubbat.

Kanske du längtar efter att bli angripen av syndanöd för att få känna att du inte förlorat barnet inom dig. Barnet som kan gråta, ångra och bedja. Det stora problemet är att ytliga religiösa upplevelser får ersätta den djupa och radikala omvändelsen. Vi fortsätter vidare på ytliga karismatiska upplevelser, istället för att omvända oss till sanning i hjärtegrunden och blir ytliga skalmänniskor.

Födas på nytt

Gud sänder änglar till barnens skydd och då får vi se till att vi inte kommer i konflikt med barnens änglar. Men jag har en känsla att vi genom vår ytlighet, materialism och egoism bortser från det förtroende Gud gett oss. Istället för att samarbeta med Gud, Jesus och änglarna söker vi rådgivare i världen och överlämnar våra barn åt denna världens visa som berövar dem möjligheten och förutsättningen att tro på Gud. Vi får tillbaka dem kalla och amputerade för andligt liv. Låt barnen växa upp där de ska växa upp — i församlingen. Det är atmosfären det handlar om. Då kommer också den dag då de hamnar i syndanödens verklighet upptäcker att de är syndare som förlorat Guds rikes gemenskap. Med andra ord så föds de in i den här världen genom detta modersskötе som världen representerar och blir ett med världen. Den krisen kommer man aldrig undan, men vi måste se till att de är beredda att möta den på ett sant och riktigt sätt. Man måste återfödas — *födas på nytt.* Då visar det sig att församlingen är ett moderssköte och så föds de in i församlingen och återföds in i Guds rike. Så blir de Guds rikes medborgare på ett nytt sätt med en ny dimension en ny upplevelse.

Gud vet vad som väntar våra barn. Innan någon träder in i den här världen vet Gud deras framtid och han har klart och tydligt sagt att det enda som kan hjälpa barnen, bevara och skydda det är Guds eget ord. Det heter i Tim.: *»Du känner från barndomen de heliga skrifterna»*. Hur blir det med dem som inte känner de

forts. nästa sida

LÅT BARNEN...

forts. fr. föreg. sida

heliga skrifterna från barndomen? Ondskan ska tillta och växa och bli allt farligare och svårare, men ju ondare tiden blir desto mer Guds ord behöver barnen. *»Du vet av vilka du har mottagit det...»* och *»du kommer ihåg din mor och din mormors böner och tårar»*.

Mormor hjälpte till

Vad hade Timoteus som många barn har saknat? Han hade mormor. Hon satt inte på ett pensionärshem och väntade på döden, hon var hemma hos familjen och hjälpte till med barnuppfostran. Och bad för Timoteus.

»Och när jag kommer ihåg dina tårar då gläds jag...» Kan man vara glad åt andras tårar. Jo, när det inte är bitterhetens, besvikelsens eller självmedömkans tårar, utan ödmjukhetens och förkrosselsens tårar då är det välsignat. Och när dessa förkrosselsens tårar finns hos en yngling då är det ännu mer välsignat för då måste det vara ett Guds verk, för det är inte mannens natur att vara så, men det är Kristi natur att göra mannen så.

På det sättet vi levde i mitt föräldrahem så hade satan ingen chans att komma in och uppsluka någon, därför att mor och far visste att vi var gåvor som tillhörde Guds rike, som de skulle förvalta, bevara och beskydda i riket till dess att vi leddes fram till en tidpunkt då ett personligt avgörande måste fattas och ett ställningstagande göras. Då var det inte fråga om att få behörighet att få komma in i den religiösa föreningen eller via ungdomssträngmusik eller blåsorkester hålla sig i närheten av församlingen. Det handlar om att bli bevarad i Guds eget rike, och om denna relation var störd eller skadad, försökte man inte med några skrymtaktiga försök ge sken av att de är snälla och skötsamma ungdomar. Hur fina är de? Är de så fina att de utan Kristus passar in i himlen. Är de så fina att de utan omvändelse räknar med att få himlen till arvedel, då har de gjort Jesus till en skrymtare och lögnare och detroniserat hela hans härlighet och förklarat att med så fina ungdomar som vi har behövde Jesus aldrig ha kommit. Men jag frågar inte hur fina de är, jag frågar: Lever de? Är de medborgare i Guds rike?

Prioritera rätt

Vet du vad skriften säger. *»När han kommer ska han hämta dem som hör honom till...»* Har de övergått från döden till livet och från satans makt och till Gud. Du förälder kan väl inte vara nöjd med mindre än att få se dina barn pånyttfödda, döpta i vatten och den helige Ande. Du måste se till att de går vidare på trons väg. Låt oss ta ansvaret och prioritera rätt hur omodernt det än är. Före utbildningen går bildningen, före bildningen går omvändelsen. *»Låten barnen komma till mig och förmenen dem det icke för Guds rike hör sådana till»*.

ANSLAGSTAVLAN

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Onsd 19.30 Väckelsemöte • Lörd 19.30 Bön • Sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter, tisd o. lörd.)
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6
Telefon: 08 - 23 52 30
Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30 - 9.00 • Tors 8.30 - 9.00, 20.30 - 21.00 • Fred 20.30 - 21.00 • Lörd 22.30 - 23.00
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30
Postgiro: 48 64 65-8
Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Tisd 8.30 - 9.00, 23.30 - 24.00 • Torsd 8.30 - 9.00 • Lörd 21.00 - 22.00
Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma
Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 48 64 65-8
GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro servering, **Pilgrimshem** hotell
Studio för närradio
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)
Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03 Bromma
Telefon: 08 - 37 49 00, 37 58 31

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
Mötestider: Onsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön på Humlegården • Sönd 11.00 på Humlegården, 19.00 Väckelsemöte (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)
Postgiro: 37 50 50 - 2
Telefon: 019 - 964 72 el. 019 - 964 97
Lilla Bageriet, Kristinagatan 10, Örebro
Telefon: 019 - 11 44 19 el. 019/11 27 33

JÖNKÖPING

Post- och besöksadress: Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping, Villa Lübeck, Hjovägen, 566 03 Habo
Telefon: 036 - 11 19 95 el. 462 18
Radio Maranata, 98,5 MHz:
Telefon: 036 - 12 12 08
Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping
Telefon: 036 - 11 19 95, 11 19 96

EKEBY

(20 km öster om Helsingborg)
Mötestider: Sönd 11.00 i Ekeby (I övrigt ring för information tel. 042 - 776 82, 768 88)
Besöksadress: Truedstorp S 28, 260 51 Ekeby
Telefon: 042 - 776 82, 768 88
Postgiro: 58 32 01 - 9

GÄRDSHYTTAN

(13 km söder om Askersund)
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön- och bibelstudium
Post- och besöksadress: Gärdshyttans Gård, 696 02 Hammar
Postgiro: 43 29 81 - 9
Telefon: 0583 - 707 00, 707 62 (kontoret)
Pilgrimshem, Gärdshyttans Gård, 696 02 Hammar
Telefon: 0583 - 707 00
Askersunds-Grillen
Telefon: 0583 - 102 54

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bön • Torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30, Sönd 15.00 Väckelsemöten
Adress: Warfvingska Villan, Apotekargatan 17
413 19 Göteborg
Telefon: 031 - 41 48 08
Postgiro: 41 43 63 - 2
Radio Maranata, 94,9 MHz:
Telefon: 031 - 41 48 08

LJUNGSBRO

Mötestider: Tisd. 20.30 Bibelstudium • Torsd. 19.30 Väckelsemöte • Lörd. 20.30 Bön
(Annonser: Onsd. i Östgöta Correspondenten)
Post- och besöksadress: Jakobslunds Gård
590 60 Ljungsbro
Postgiro: 97 21 85 -3
Telefon: 013 - 635 00

NORGE

Post- och besöksadress: Nyhus, 2760 Brandbu, Norge.
Telefon: 00947 - 60 311 99, 60 300 50

MARANATA

En sociologisk studie av en sektrörelses uppkomst och utveckling av
CURT DAHLGREN.

256 sidor. Häftad.
*Pris kr: **96:-***

Maranatas uppkomst skildras mot bakgrund av Pingströrelsen. På ett enkelt och lättfattligt språk beskriver Dahlgren Maranatas utveckling fram till 1981. Det är den första grundliga undersökningen av Maranata.

MRM
Box 12001, 700 12 Örebro,
tel. 019/23 43 18

ARABFOLKEN

forts. fr. sid. 25

Gud svarade: *"Din hustru Sara skall föda dig en son och du skall giva honom namnet Isak och med honom skall jag upprätta mitt förbund...* (1 Mos. 17:19) Men Gud förstod Abrahams bekymmer för Ismaels framtid, och försäkrade honom: *"Men angående Ismael har jag ock hört din bön, se, jag skall välsigna honom och göra honom fruktsam och föröka honom övermåttan. Tolv hövdingar skall han få till söner, och jag skall göra honom till ett stort folk."* (1 Mos. 17:20)

Hagar och Ismael

Efter Isaks födelse drevs Hagar och Ismael ut i öknen på grund av Saras insisterande. Genom ett under bevarade Gud dem där ute och bekräftade åter sitt löfte att göra Ismael till en stor nation (1 Mos. 21:18) *"Och Gud var med gossen och han växte upp och bodde i öknen och blev med tiden en bågskytte. Han bodde i öknen Paran (den moderna Negevöknen), och hans moder tog en hustru åt honom från Egyptens land."* (1 Mos. 21:20,21) Han tog ytterligare hustrur senare. Såsom Gud lovat blev Ismael fader till tolv söner, vars namn återges i 1 Mos. 25:13-15 Nebajot, Kedar, Adbeel, Mibsam, Misma, Duma, Massa, Haddad, Tema, Jetur, Nafis och Kedma. Ismael hade också en dotter som hette Mahalat eller Basemat (1 Mos. 28:9, 36:3) som gifte sig med Esau, patriarken Isaks son. Ismael dog vid 137 års ålder (1 Mos. 25:17) så som Gud utlovat, växte hans tolv söner till en "stor nation".

Abraham

Nu måste vi förstå att flera nationer anser att araber existerade långt före Ismaels födelse. T ex Egypten, Syrien och Assyrien (dagens Irak) omnämnes i 1 Mos. 10:22. Edomiterna var Esaus avkomlingar och moabiterna och ammoniterna härstammar från Lots söner genom hans två döttrar. Fastän edomiterna, moabiterna och ammoniterna inte härstammar från Ismael är de dock släkt med honom. Ismaels mor Hagar var egyptiska. Andra är släkt genom Noas son Sem. Även Abraham omnämnes som syrier (i vissa översättningar aramé) i 5 Mos. 26:5.

Det är faktiskt omöjligt att spåra upp de moderna arabstammarnas, bistammarnas, familjernas och klanernas specifika ursprungliga bibliska härstamning i varje särskilt fall. Men några av härstamningarnas huvudlinjer är kända. T ex från Ismaels son Kedar (Qaidar på arabiska) kan man spåra en linje avkomma från Adnan (eller Qais) och från denne 21 generationer vidare framåt till Muhammed (ef.Kr. 570-632) från Koreishstammen, islams grundare.

Stamfader

Fastän Ismael anses vara stamfader för majoriteten av arabfolken finns det antydningar till att ismaeliterna blivit uppblandade med andra besläktade folkslag — särskilt med jaktaniterna och keturahiterna.

Joktan (Qahtan eller Kahtan på arabiska) var patriarken Ebers son (1 Mos. 10:25), som levde flera generationer före Abraham och Ismael. Denne Joktan, som de lärde anser har varit den ursprungliga stamfadern för alla saudi-arabier — hade 13 söner uppräknade i 1 Mos. 10:26-29. En av dem Jera (kallas Yarab av araber) tros ha grundat konungadömet Yemen i södra delen av Arabiska halvön. Jeras bror Hadoram (kallas Jorham av araber) tros ha grundat Hejaz, ett betydande konungadöme utefter Arabiens västkust innehållande städerna Mekka och Medina. Enligt arabisk historia skulle Mudads dotter, en avkomling av denne Jorham blivit en av Ismaels hustrur. Det är från den föreningen, som Ismaels berömde son Kedar anses ha kommit. Ytterligare en av Joktans sönder Hasarmavet, anses av våra dagars stammar i Hadramaut (ett område i södra Arabien) vara deras stamfader. En annan linje som ismaeliterna sägs ha gift in sig i är keturahiternas. Keturahiterna härstammar från Ketura som Abraham gifte om sig med efter Saras död. Abraham och Ketura hade 6 söner (1 Mos. 25:2) vars avkomma liksom Joktans så småningom blev införlivade med Ismaels hus. Alltså efter att ha gjort en tillbörlig godkänd sammanblandning med joktaniterna och keturahiterna, kan araberna betraktas som en väsentligen ismaelitisk ras.

Kedar

Namnet Kedar är ofta omnämnt i Bibeln såsom ett kollektivnamn på alla arabiska nomadstammar i allmänhet, eftersom Kedar tydligen har varit den största och mest framstående stammen. Betydelsen av dessa stammar kan vi sluta oss till från "de rika" Kedars furstar som är omnämnda i Hes. 27:21 och på andra ställen.

Profeten Jesaja med sin börda (eller dom) över Arabien (Jes. 21:13-17) profeterar ödeläggelse över "Kedars härlighet", en hänvisning till Sargon II:s invasion i Arabien 716 f. Kr. i samband med kriget mellan Egypten och Assyrien. Kedars härlighet förbleknade och araberna kom i skymundan under århundraden. Det skedde ett återuppvaknande på 1600-talet från deras före detta isolation för att proklamera islams (underkasta sig Allah) budskap och de grundlade lysande undervisningsanstalter. Araberna kom med sina bidrag till den europeiska renässansen, ett arv som för det mesta underskattas av västerlänningar. Omayyads "Gyllene tid" Abbaside och andra arabiska dynastier blev inte varaktiga och araberna försjönk åter i tystnad. Men för två eller tre decennier sedan kan man inte förbise deras inflytande på världsscenen och det kan man iakttaga överallt. Västvärlden är fortfarande beroende av bränsle och det utgör en av faktorerna vid en inflation allt eftersom priserna skjuter i höjden med rasande fart. Världen känner oro inför arabernas inflytande och förgrening, men vi har ingen anledning att frukta Ismaels söner och döttrar. "Kärleken driver ut rätthåga". (1 Joh. 4:18) Det som kanske saknas är gudomlig "agape" för att dela med oss av evangeliet, som har undanhållits dem under århundraden. Det har funnits så få missionärer som tagit sig an arabernas andliga nöd, att de kan räknas på fingrarna.

Förbisedda

Det går lätt att tala om arabernas motstånd mot "De Goda Nyheterna", men det skulle vara mer lämpligt att se på dem, som förbisedda försummade i vår missionsräckvidd. Det kanske är orsaken att så få givit gensvar till vårt frälsningsbudskap, men må vi gå till Ismaels barn nu, ty Kristi kärlek tvingar oss. (2 Kor. 5:14)

Fader vår på svenska

Kära Myndighet, som är i glas och betong.
Helgad varde Din maktutövning;
så även din anings lösa befolkning;
ske Din vilja, såsom i Dina datasystem
så ock i våra hem;
vår dagliga lag giv oss i dag;
gör att vi snällt underkastar oss kollektivet;
försök förlåta dem som taga egna initiativ,
inled oss inte i självständigt tänkande,
utan förmynda oss ifrån allt ont.
Ty paragraferna är Dina och medvetandet och
våra personnummer i evighet. Amen.

"Vadan och varthän

Strömmar av levande vatten

Text: KICKAN SUNDSTRÖM

"Den som tror på mig, av hans innersta skola strömmar av levande vatten flyta fram, såsom skriften säger.

Detta sade han om Anden, vilken de som trodde på honom skulle undfå."

Joh. 7:38-39

Inför detta löfte som Jesus sagt, kom jag att tänka på alla de människor som under många århundraden varit boende utmed våra älvar i norr. Säkert har de under alla århundraden också beundrat och försökt komma underfund med strömmens innersta väsen. Men de har bott bredvid strömmen utan lyse och i kyla. Inte förrän människan tog tillvara kraften i strömmarna, byggde dammar, transformerade ner och ut strömmen genom transformatorer kunde de sedan få både lyse och värme i sina bostäder genom att rätt ta tillvara kraften.

Bilden är precis vad Gud vill göra i och genom dej och mej med sin Ande. Han vill inte att vi skall vara *bredvid* strömmen och kraftkällan Jesus Kristus. Han vill inte heller att vi skall stanna vid ett dammbygge av nya och gamla välsignelser så strömmen blir stillastående, då blir vattnet unket. Han vill inte heller att vi skall bli beundrare av strömmen, men han vill ha bärare av kraften. Pris ske Gud! Gud vill transformera ner kraften av sin Ande i din och min ande i de rätta propotionerna så vi kan bära och förmedla. Är det inte underbart vad Gud bestämt om oss? Ty från honom hämtar hela kroppen sin tillväxt, till att bliva uppbyggd i kärlek, i det att den sammanslutes och får sammanhållning genom det bistånd var led giver, *med en kraft,* som är avmätt efter var särskild dels uppgift. Ef. 4:16. Det skall icke ske genom någon människas kraft eller styrka, utan genom min Ande, säger Herren.

TRANSFORMATORER

Tänk att du och jag kan få vara småtransformatorer åt Guds kraft i tiden. Vara kanaler åt denna kraft och ge ut till en värld som Jesus lidit döden för. Jesus sade att världen kan inte taga emot sanningens Ande för hon ser honom inte och känner honom inte, men vi känner honom, för han ska bo *hos oss* och *i oss.*

Vidare skulle världen få veta sanningen ifråga om synd, rättfärdighet och dom. Låt oss vara ärliga, får världen veta sanningen om dessa tre ting genom dej och mej? Om inte, så är mottagarverket fel inställt.

Vi har inte blivit det andeuppfyllda redskap som Gud avsett med oss. Världen skall få se att vi enskilt och i församlingen äger en sådan Jesus så att världen blir överbevisad om synd. Världen ska se våra rättfärdighetsgärningar till varandra i församlingen och till medmänniskorna, att den ska bli överbevisad att här finns en rättfärdighet som inte finns att finna i denna orättfärdiga värld.

Världen skall också genom oss kunna se att denna världens furste är dömd. Och att allt går mot sin dom. Upplever inte världen domen när den ser församlingen, då har vi ju själva förnekat domens realitet. Ser världen att vi lider av fruktan och bundenhet då har vi förnekat att satan är dömd.

RESERVATIONSLÖST

Som Arne brukar säga: Guds problem är inte att fylla oss utan att tömma oss. Låt oss tömmas på allt prestationstänkande och sluta räkna med vad vi förmår. Låt oss hejdlöst kasta oss, reservationslöst i hans armar som både har kraften och kan transformera den till oss. Låt oss bli den stad på berget Herren Jesus kallat sin församling till. Låt du och jag bli det ljus han kallat oss att vara. Inte tändas och sättas under skäppan, men lysa inför människorna, så att de ser våra goda gärningar och prisar vår Fader som är i himmelen. Matt. 5:14-16.

Gud är nämligen genom Jesus Kristus allas Fader, men alla är inte hans barn. Det är du och jag som ska se till att de blir det. Amen!